

ПОНАД 8,000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ХХХ ЗУСТРІЧІ- ЗДВИЗІ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ, А РОДИНА МОРОЗІВ БУЛА ГОЛОВНОЮ АТРАКЦІЄЮ ЗДВИГУ

Елленвіл, Н. Й. (В. Л.-ц.). — У кінці минулого тижня, 7-го і 8-го липня, тут на Оселі Спілки Української Молоді Америки відбулася багатолюдна 30-та з черги Зустріч-Здви́г українців З'єднаних Штатів Америки і Канади, що її влаштували спільно Організація Українського Визвольного Фронту обидвох країн, а саме: ООЧСУ, ЛВУ, ОЖ ОЧСУ, ОЖ ЛВУ, СУМ Америки і Канади, ТУСМ, Товариство кол. Вояків УПА, Союз кол. Українських Політичних В'язнів, Український Відділ АБН, АДУК і УНПоміч.

Що це Зустріч-Здви́г, у якій взяло участь понад 8,000 осіб, зокрема багато молоді, ОУВФ відзначили 50-річчя з дня створення Організації Українських Націоналістів і відмітили 20-річчя з дня трагічної смерті Провідника ОУН сл.п. Степана Бандери, який загинув від скривавленої руки підлісного агента КГБ 15-го жовтня 1959 року. Зустріч керував підготовчий комітет, очолюваний м.г.м. Іваном Винником. Комітет докладав максимум зусиль, щоб ця небуденна імпреза, у якій взяв участь нещодавно прибулий із советських концтаборів провідний член руху спротиву в Україні Валентин Мороз і його родина — дружина Раїса і син Валентин мол., які у четвер, 5-го липня прибули до цієї країни, була успішною.

Зустріч поділялася на дві частини: в суботу, 7-го липня, у попілудневих годинах відбулася панель, зв'язаний із двома річницями і відзначенням пам'яті Героїні Кінг-ру, у якій панелісти взяли участь: м.г.р. Олег Романиши, д-р Микола Климишин, м.г.р. Уляна Целевич і м.г.р. Роман Зварич. Модератором панелі був ред. Ігнат Білинський, який зробив відповідне введення до порушення панелістами тем, вітаючи при тому Валентина Мороза і його родину.

Цього ж дня ввечері відбулась товариська забава з танцями у великій залі розкішної Світлиці. У неділю, 8-го липня, о год. 10:45 зформувалась великий похід для участі в Архиєрейській Службі Божій, що її відправив в інтенції українського народу Владика Василь Лостен, єпископ Стамбульської єпархії Української Католицької Церкви, в сеслуженні о. ігумена д-ра Воло-

(Продовження на стор. 6-й)

Новий випуск „Українського Історика”

(Пресова Служба УІТ). — Щойно вийшло і розсилається передплатникам нове число „Українського Історика” (Том 15, число 60, 1978). Є це другий ювілейний випуск єдиного українського історичного журналу у вільному світі. Це число присвячене 15-річчю появи „Українського Історика”.

У 1963 році, за ініціативою проф. Любомира Винара та з допомогою видатних українських вчених, появилось перше число цього історичного журналу. Дотепер вийшло 60 чисел „У. І.”, в якому співпрацюють різні генерації українських дослідників. У друку знаходиться вже черговий випуск за 1979 рік. Ювілейне число появилось із наступним змістом: Олександр Оглоблин: „Завдання української історіографії”; Олександр Домбровський: „Рання історія Русь-України на сучасному етапі дослідів”; Ярослав Пастернак: „Мої зустрічі зі старовиною”; Марко Антонович: „М. П.

Драгоманов і Вільне Слово”; Євген Овчарук: „Під омофором барона М. Василька”; Кость Панківський: „Спогади про НТШ”; Панас Феденко: „Дмитро Чичевський (1894-1977).”

Наукова Хроніка подає відомості про працю Українського Історичного Товариства, наукових установ у Західному світі і в Україні, а розділ рецензій охоплює численні українські і неукраїнські наукові видання.

Управа Українського Історичного Товариства проголосила 1979 і 1980 роки — роками розбудови незалежної української науки і у зв'язку з цим проголошується загальну збірку на розбудову Видничого Фонду УІТ. Членська вкладка члена прихильника УІТ виносить 19 американських доларів і включає передплату „Українського Історика”.

Передплату і пожертви проситься надіслати на таку адресу: „The Ukrainian Historian”, P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

ГУБЕРНАТОР КЕРІ ВИДАВ ПРОКЛЯМАЦІЮ З НАГОДИ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Олбані, Н. Й. — Губернатор штату Нью-Йорк Гю Кері, вказуючи на те, що свободний американський нарід завжди підтримував і підтримує стримленість до волі й незалежності поневолених народів у цілому світі, проголосив тижень від неділі, 15-го липня, до суботи, 21-го липня, Тижнем Поневолених Націй та звернувся із закликом до всіх громадян штату взяти участь у цих 20-их з черги річних відзначеннях Тижня присвяченого уярмленим народам.

„Свободолюбні народи у поневолених країнах дивляться на З'єднані Штати, як на фортецю волі і на американський нарід, як на джерело провідництва і натхнення”, — заявив губ. Кері у своїй прокламції, згадуючи, що Комітет Тижня Поневолених Націй Нью-Йорку запланував ряд імпрез, під час яких наголошуватиметься питання основних прав людини і справедливості для всіх поневолених народів. Текст прокламції, що її губ. Кері підписав 22-го червня ц. р., був переланий на руки Густа Угліа, голови ТПН Нью-Йорку.

Як уже інформовано, відзначення Тижня Поневолених Націй в Нью-Йорку роз-

Відзначення Тижня Поневолених Націй в Сан Франсіско

Сан Франсіско. — комітет Поневолених Націй у Сан Франсіско влаштує в неділю, 28-го липня дві імпрези, а саме: мотоквад від „Інтернашенал Трейд Сентер” на вулиці Трокадеро о годині 11 раню. Потім переїзд під міську ратушу, де буде відомошено ряд заяв. Авта будуть удекоровані відповідними плаката-

Дипломатичні непорозуміння між Австрією та Ізраїлем з приводу відвідин Арафата

Тель Авів, Ізраїль. — Ізраїль відкликає свого амбасадора до Австрії на знак протесту проти офіційного прийняття канцлером Бруном Крайським Ясіра Арафата, провідника Палестинської Визвольної Організації. Прем'єр-міністр Менахем Бегін та провідник опозиції, Шімон Перес, видали спільний комюнікат в парламенті, осуджуючи офіційне прийняття Арафата канцлером Крайським.

Арафат був почесним гостем на офіційному обіді, який влаштував Крайський. Арафат прибув до Відня в цілі дискусії про ситуацію на Близькому Сході. На конференції з Крайським і Арафатом був також

колишній канцлер Західної Німеччини, Віллі Брандт, який тепер є головою Соціалістичного Інттернаціоналу.

Хоч Перес, як провідник ізраїльської Робітничої партії є представником Ізраїля в Соціалістичному Інттернаціоналі, він сказав, що коли ходити про Арафата та Палестинську Визвольну Організацію, „то в сьоністському таборі немає жадної різниці в думках”.

„Ця зустріч додасть більш престижу Арафатові, який продовжує акти тероризму та настоє на знищення Ізраїля навіть в тепер під час тяжких переговорів”, — твердив Перес.

СОЮЗІВКА ПОЧАЛА СВІЙ 27-Й ЛІТНІЙ СЕЗОН ВІДЗНАЧЕННЯМ СВЯТА НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА ТА МИСТЕЦЬКИМИ ІМПРЕЗАМИ І СПОРТОВИМИ ЗМАГАННЯМИ

Союзівка (з. с.). — Не звважаючи на нестачу бензину, що значно утруднювало подорожування автомобілями, сотні відвідувачів і гостей прибули на оселю УНСоюзу ще тижень перед офіційним відкриттям 27-го з черги літнього сезону, втішаючись гарною погодою, товаришми зустрічами, забавами тощо.

Хоча День Свята Незалежності ЗСА припадає цього року на середу, 4-го липня, то перші постріли традиційних феєрверків прощивали холодні нічні повітря вже в суботу, 30-го червня, під час забави в залі павільйону „Веселка”, де до танців пригравала популярна оркестра „Темпо” під мистецьким керівництвом Ірини Ковалі. Ці постріли продовжувались протягом наступних чотирьох днів,

коли до табору учасників Союзівки молоді та гостей почала долучуватись шкільна і студентська молодь з різних штейтів східного бережжя, користуючись з літніх вакацій після закінчення шкільного року.

У вівторок увечері, 3-го липня в аудиторії „Веселки” відбулась програма відзначення Дня Свята Незалежності ЗСА, що її виконали працівники Союзівки під керівництвом конференсьє Ані Дидик і вокалістки Оксани Тромси. У цій програмі рецитатій, танків і пісень взяли участь: акордеоніст і керівник оркестри Союзівки Алекс Худолі, другий член цієї оркестри і всесторонній музикант Дорко Сенчишин, правничий-танцюрист Христия Прошів, Маріяна Сосяк і Ганя Максимович, вокалістка О. Тромса і запрошені гости-

ДОГОВІР САЛТ II НЕ ПРИПИНІВ АНТИАМЕРИКАНСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ У СОВЕТСЬКІЙ ПРЕСІ

Москва. — Кореспондент „Нью Йорк Таймсу” у Советському Союзі Крейг Вітні пише у числі газети з понеділка 9-го липня ц. р., що підписаний у Відні президентом Джиммі Картером і советським лідером Леонідом І. Брежнєвим договір про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II) не припинив антиамериканської пропаганди кампанії у советській пресі. Виправді советські газети називають цей договір „історичним документом”. Однак, раніше, після советсько-американських зустрічей на вершинах, подібних до віденської, в СС-СР переважно наступала атмосфера відпущення, — каже Вітні, — ішов у ролі пропагандивного „переміря”. Нічого подібного не сталося цього разу і політичні спостерігачі та акредитовані в Москві дипломати кажуть, що советський уряд ще не є певний відносно ратифікації в американському Сенаті договору САЛТ II і тому газети часто нападають на тих сенаторів, які протидіають ратифікації і голосно висловлюють про це свою думку.

Тільки протягом одного минулого тижня советська преса кількаразово виступала з атакою на З'єднані Штати Америки і Китайську Народну Республіку, що це, мовляв, вони винні за тисячі втікачів в Індокитаю, які, до речі, втікають від жорстоких комуністичних режимів у В'єтнамі і Камбоджі. Мілітарна політика ЗСА під час в'єтнамської війни, — пишуть советські газети, — вигнала тисячі людей з їхніх домів, а Пекин „змусив” китайських громадян В'єтнаму покидати країну. У тому нічого не винен режим в Ганой, — кажуть советські пропагандисти.

В останніх кількох днях советська антиамериканська пропаганда займається питанням Нікарагуї і робить закиди американському уряду, що він, мовляв, підтримує ген. Анастасію Сомозу, а також антимарксистських повстанців в Афганістані. Говориться також про плани Америки в інших країнах світу.

Не зважає советська пропаганда також проти американських сенаторів, які негативно поставилися до САЛТ II, або запропонували свої додатки до підписаного у Відні договору. Центральною фігурою для советських пропагандистів є сен. Генрі Джексон, демократ із штейту Вашингтон. Натомість майже кожен советський газети цитували в різних статтях і замітках сен. Едварда Кеннеді, демократа з Массачусетс, який висловлюється позитивно про договір.

Департамент міжнародної інформації при ЦК КПС-С, який фактично вирішує, що може, а що не може повнитися у контрольований режимом пресі, признає, що в минулому було зроблено деякі помилки. Наприклад, в січні, коли сен. Говард Бейкер очолював американську делегацію до Москви, советські пропагандисти багато говорили про важливість договору САЛТ II і про прихильність до нього уряду СС-СР. Бейкер, лідер Республіканської меншості в Сенаті ЗСА, опісля заявив, що якщо совети так сримляють до підписання цього договору, то шось мусить бути підозріле. Повернувшись до ЗСА, Бейкер прилучився до тієї групи сенаторів, які протидіаються САЛТ II в теперішньому його вигляді.

Західні дипломати підкреслюють, що також наступили зміни в інших ділянках советської пропаганди, про які раніше не згадувалось у советських виданнях.

Вийшла з друку монографія „Українці в Аргентині”

Буенос Айрес (М. Д.). — У Буенос Айресі вийшла друком монографія „Українці в Аргентині”, в якій подается головний звіт про життя і здобутки української спільноти на протязі 80-річного поселення. Цей збірник має 392 сторінки друку і ділиться на 14 окремих розділів, в яких поміщено понад 150 збірок світлин з різних діянь суспільно-організаційного і релігійного життя українських громад.

Окремо подано „Літопис українського поселення”, в якому занотовано головні події в житті наших громад, як також подано повний адресар всіх організацій, видавничих, релігійних товариств та парохій. Повідомляється всіх передплатників та „месенатів” що пересилатиметься „звичайною поштою” тому треба мати терпелівість та виrozumіння, бо в теперішній відносинах це займе два або й три місяці часу. Ціна згаданого книжки, враз з поштовою пересилкою, виносить 12 доларів, які просять не слати готівкою, а лише поштовим переказом („mon order”) на таку адресу: Sr. Miguel Danilyshyn, Calle Molire 2670 — 1408. Buenos Aires. Argentina.

Бас-баритон Андрій Добрянський

П'яніст-вртуоз Тома Гриньків

виконавці Роман Лупань та Уліта Ольшанівська, які доповнили програму фортепіановими солями. У першій мистецько-розваговій програмі цього сезону в суботу, 7-го липня, виступили відомі українські мистці — бас-баритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної опе-

ри, і п'яніст-вртуоз Тома Гриньків. А. Добрянський виконав шість українських пісень і одну оперову арію, а Т. Гриньків, крім акомпаньяменту для А. Добрянського, відіграв дві композиції Черного і Косенка. Обидвох виконавців чис-

(Закінчення на стор. 6)

ПОЯВИВСЯ „ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ” ПРО НОВІ РЕПРЕСІ В УКРАЇНІ

Нью Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Як вже повідомлялося, в Україні поширюється новий, позачерговий, по суті четвертий випуск „Інформаційного Бюлетеня” Української Гельсінкської групи, який приносить вістки про події в Україні до кінця березня ц. р. Подасмо перші сторінки цього випуску:

„Нові репресії в Україні.”

На початку 1979 року прокотилась нова хвиля переслідувань, триває і дотепер. Заарештований 6 березня 1979 року член Групи, письменник Олександр Бердник в справі ч. 2.

Кампанію репресій розпочато справою ч. 1. Саме в справі ч. 1, за постановою республіканського КДБ і прокуратури, 5 лютого зроблено трус в Києві, на вул. Червоноармійській в Юрія Бадзю. Трус тривав з ранку до ранку. Вилучили його авторську працю „Право жити” об'ємом понад 400 сторінок (перших кілька десятків текст машинописний, останній рукописний, виконаний автором). Після закінчення тругу оперативний загін КДБ зап'янував їхати в КДБ на допит.

Дружину Світлану Кириченко за дві-три години після допиту відпустили. Допит Бадзю тривав понад 10 годин, паспорт відібрали і відпустили додому; ходити на допит за викликом. Юрій Бадзю в Києві відомий як талановитий журналіст іншолюдства. Працював у шестидесятих роках у видавничстві „Молодь України”. Звільнений за ідеологічними мотивами в 1968 році. Завдяки неабиякому публіцистичному талантові довго перебував на „вільній” підробітці. У роки репресій на Україні, 1972 року, та в зв'язку зі звільненнями в Києві працівників культури і освіти, Ю. Бадзю з дружиною опинилися безробітними (Світлана Кириченко працювала в Інституті української мови і літератури Академії Наук УРСР).

У країні, рекламований, як країна, де немає безробіття, Ю. Бадзю роками був безробітний (при державній монополізації друкованого слова, так само й в шкільно-освітній, за професією працювати йому було не дозволено).

На праці „різноробочого” (на них з завжди і скрізь звільненнями в Києві працівників культури і освіти, Ю. Бадзю з дружиною опинилися безробітними (Світлана Кириченко працювала в Інституті української мови і літератури Академії Наук УРСР).

У країні, рекламований, як країна, де немає безробіття, Ю. Бадзю роками був безробітний (при державній монополізації друкованого слова, так само й в шкільно-освітній, за професією працювати йому було не дозволено).

На праці „різноробочого” (на них з завжди і скрізь звільненнями в Києві працівників культури і освіти, Ю. Бадзю з дружиною опинилися безробітними (Світлана Кириченко працювала в Інституті української мови і літератури Академії Наук УРСР).

Провід комсомолу закликає молодь на жнива

Київ. — Київська газета „Молодь України”, орган Центрального Комітету ЛКСМ (комсомолу) України, помістила у своєму числі 21-го червня ц. р. обширний лист-звернення ЦК ЛКСМ до комсомольців і молоді Української ССР у зв'язку з наступними жнивами в 1979 році.

Використовуючи 60-річчя з дня постанови комсомолу, советські пропагандисти кажуть, що „обов'язок кожного комсомольця — ділом довести свою політичну зрілість, вміння боротися й долати труднощі, своє комуністичне ставлення до праці”.

Не згадуючи нічого про літні вакації молоді, які дуже часто режим використовує для експлуатації молоді на підприємствах, Центральний Комітет ЛКСМ у своєму листі-заклику далі пише, що „в умовах нинішнього року, як ніколи раніше, збирання має бути проведене в найкоротші строки і безнайменших втрат”. У тому ж повідомленні-заклику ще говориться, що „обкоми, міськоми, райкоми, всі комітети ЛКСМ зобов'язані забезпечити проведення необхідної організаторської і політичної роботи по підвищенню ролі й відповідальності комсомольських організацій, комсомольців і молоді у проведенні збирання врожаю, організувати ділове соціалістичне змагання, хороший побут і відпочинок молодих трудивників”.

Покладаючи великі надії на комсомольську молодь ЦК ЛКСМ каже, що „кожна первинна комсомольська організація колгоспу, радгоспу, об'єднання та відділу „Сільгосптехніка”, хлібопрішального пункту, підприємства автомобільного й залізничного транспорту, повинна на ділі стати бойовим помічником коомуністів у битві за врожай 1979 року”. При тому газета признає, що вже „сьогодні на вирішальних ділянках сільськогосподарського виробництва республіки трудиться мільйонна армія юнаків та дівчат”.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1978.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає свої права в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали, незалежно від авторства. Повертати тільки коли автор собі це виразно зазначив. Допущення записувати коментарі з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65¢ м.с. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Приклад для Москви

У кінці минулого року південнокорейський президент Парк Чунг Гі проголосив амністію, внаслідок чого тисячі політичних в'язнів вийшли на волю, а багатьом іншим значно скорочено терміни ув'язнення.

Отже, уряд Південної Кореї пішов шляхом військового уряду Чиле, який вже раніше кількакратно звільняв політичних в'язнів, включно з чільними членами кабінету колишнього марксистського президента Сальвадора Альєнде.

Проти урядів Південної Кореї і Чиле можна мати поважні застереження, бо вони дійсно порушують політичні і громадські права своїх громадян, а вся влада в тих країнах знаходиться в руках правих кіл. Однак, треба зазначити, що у питанні політичних в'язнів ці два уряди виявилися багатьох гуманніші, ніж такі "демократичні" країни, як комуністичний Союз та його сателіти.

Як сказано, південнокорейський уряд в грудні минулого року шляхом амністії звільнив велику кількість політичних в'язнів.

Наомість чилійська військова хунта, яка у вересні 1973-го року державним переворотом повалила уряд марксиста Альєнде, вже в 1974-му році дозволила великій кількості політичних в'язнів, крім кількох "найбільш небезпечних", вийти з Чиле. Відтак, у 1975-му році військовий уряд звільнив Лавру Альєнде Паскаля, рідну сестру президента Сальвадора Альєнде, і дозволив їй та майже одній сотні інших політичних в'язнів відвідати до Мехіко. Описана хунта кількома наворотами звільняла багатьох політичних в'язнів, включно з найближчими лордниками Альєнде, а в грудні 1976-го року звільнила з в'язниці лідера Комуністичної партії Чиле, Люїса Корральяна, і дозволила йому вийти до Союзного Союзу, в заміну за звільнення Москвою російського дисидента Володимира Буковського.

У квітні минулого року військовий уряд Чиле проголосив загальну амністію, яка стосувалася біля трьохсот осіб, які перебували в чилійських тюрмах, і коло 1,200 осіб, які находилися в примусовому екзилі за кордоном з уаги на їхні "політичні провини".

Ті примусові емігранти одержали змогу повернутися до Чиле. Напрошується логічний запит: чому Союзний Союз, який в Об'єднаних Націях і на інших міжнародних форумах, як і в своїй контрольованій пресі постійно закликає чилійські хунти та південнокорейському уряду, що вони порушують права людини і змушують над політичними в'язнями, не піде за прикладом Чиле і Південної Кореї та не звільнить їх з концентраційних таборів, в'язниць та закладів для умовохових своїх політичних в'язнів: Юрія Хухевича, Вячеслава Чорновола, Івана Світличного, Євгена Сверстюка, о. Василя Романюка, Левка Лук'яненка, Миколу Руденка, Олександра Тихого, Мирослава Маринюка, Миколу Матусевича та тисячі інших політичних в'язнів, не тільки українців, і не дасть їм права на вільний виїзд із Союзного Союзу, якщо вони бажають вийти?

Кремлівські диктатори досі дозволили вийти тільки порівняльно маленькій горстці дисидентів, а інших "видворили", хоча постійно називають свою тюрму народів, Союзський Союз, "найгуманнішим суспільством". Союзські верховоди критикують чилійську хунту і південнокорейський уряд за погане трактування політичних в'язнів, але примовчують жалюгідну ситуацію в своїй власній імперії, де не тільки не звільняють навіть важко хворих політичних в'язнів, а навпаки, стараються знищити їх духово та фізично. У той же час Москва представляє Союзський Союз "найдмократичнішою" країною світу та ставить себе за приклад іншим.

Ярослав Курдидик

МИР ІЗ ВОЄННИМИ ПЕРЕБОЯМИ

Договір СALT II, а далі ще "нафтова криза", так заборобували публічно опінію ЗСА, а посередньо й всього Заходу, що всі інші менше важливі події, нібито зійшли на другорядні місця з точки зору переорієнтації вартостей, приєднали своєму важливості.

Для прикладу, варто буде привертати увагу та розглядати останні події Близького Сходу, щоб прийти до висновку, що Близький Схід запалутується швидко до більшого справжнього "Горділого вузла".

Ізраїльські повітряні сили перекрили за останні три роки кілька сот налетів місії на південний Ліван, але нещодавно повітряний бій відмічується тим, що це був перший відвертий бойовий удар між ізраїльськими та сирійськими жетовими винищувачами за останні п'ять років (від 27-го квітня 1974). Під час цього налету проти "вишкілених" скупчень підполковників ПЛО у повітряному бою, між сирійськими літаками МіГ-21 та ізраїльськими, американської продукції Ф-15, сирійці втратили п'ять літаків.

Єгипет дуже суворо засудив цю ізраїльську акцію і назвав її дуже поважною загрозою та перешкодою для миру на Близькому Сході, як і теж відвертою агресією проти палестинського та ліванського народів. Речник американської амбасад в Тель-Авіві заявив, що ЗСА, мовляв, продали ці наймодерніші, важко озброєні літаки Ф-15 під виразним застереженням, що Ізраїль знову оправдується, що повітряний налет на палестинські конспіративні цілі являється якраз такою самообороною.

Вищенаведений "бойовий повітряний епізод" поставив єгипетського президента Садата у дуже незручне й неприємне положення. Як відомо, ЗСА намагаються ввесь час дуже наполегливо "зменшити ізоляцію" Садата в арабському світі. Вдодаток до цього повітряного удару, долучаються ще заплановані справи в розбіжностях оцінок щодо палестинської автономії на терені Гази і західному боці річки Йордану, а в останньому часі додаються нові ізраїльські поселення в цьому обширі, що теж загрожують політичній напругі, і пристрасті.

Щоб створити полегшу для ЗСА у її енергетичних клопотах після втрати нафтових достав в Ірані, Савдійська Аравія розпочала і піднесла додаткову продукцію півтора мільйона бочок щоденно. Але в останніх місяцях, не подаючи причин, припинила, а тепер знову відновила цю продукцію.

Ці наглі зміни і без будь-якого попередження

ставлять ще й досі нерозв'язане питання: який міри і наскільки ця недовідача загрожуватиме ЗСА?

Найперше, упадок режиму Шаха припинив був доставу нафти з Ірану, а тепер "спілка близькосхідних шейхів" висовує нову неспівність не лише у формі підвищення цін на нафтокопаліни, але щодалі комплікує доставу з цього важливого обшюру.

Савдійська Аравія була завжди "непохитно" майже незмінно "проамериканською". В чому ж тоді така наглі зміна і прохолода до ЗСА? І чому Савдійська Аравія починає потайки солідаризуватися з іншими арабськими повстанцями нафти?

Знавці того обшюру твердять, що савдійська прохолода постанала на основі підірваного довіря до ЗСА і це почалося з того часу, коли Вашингтон не спромігся охоронити Шаха Ірану перед "революцією Хомейні". Савдійська ханівна верхівка слідує дуже напружено і за всяку ціну хотіла б дізнатися, яке то майбутнє зарисовується перед нею, якщо вона опинилася б в подібній ситуації, як це сталося в Ірані?

Варто тут пригадати, що під час найбільшого насичення переворотом в Ірані, а тим самим і загрозою цілому теренові Перської затоки, уряд Савдійської Аравії звернувся до ЗСА за негайною і явдікладною допомогою. Очевидно, що у відповідь президент Картер видав доручення, щоб один літаконосець ЗСА з окремою ескортою вирушив чиморішні з Філіппін до Перської затоки. Але дивним чином, дослідно на піддорозі, відкладено це доручення і літаконосець затримався та закрився у Сінгапурі.

У тому часі на близькосхідному обширі почала виринати і розгортатися нова загроза. Почала посилюватися і поглиблюватися війна між Південним Еменом, який підтримує совети, і Північним Еменом, якого підтримує Савдійська Аравія.

Щоб підтримати воєнне кипіння в тому обширі, Москва перекинула до Південного Емену велику кількість зброї включно з важкою, деяку кількість літаків різновидного бойового призначення, а крім того, важкі транспортники "Антонов" перевезли 1,000 кубинців, як різнородних "дорядників, інструкторів та летунів".

Коли Савдійська Аравія звернулася знову до ЗСА за більшою збройною допомогою для Північного Емену, а з уаги на тодішню загрозу Північному Емену, щоб зброя до цієї країни переходила

(Закінчення на стор. 4)

Володимир Мацьків

У ДЕНЬ СВ. ОЛЬГИ

Український нарід відзначає день св. Ольги 11-го липня, або 24-го липня за старим календарем. Ця дата — це день смерті нашої визначної княгині, яка померла 969 року тобто 1,010 років тому. Цим самим варто пригадати нашої спільної, хоча кількома словами, про що славу у нашій історії людини.

Проділюючи історію українського народу, бачимо, що християнська релігія була занабагато рідкіс перед володінням князя Володимира Великого і його впровадження християнства в Україну. Одним з доказів цього факту є саме княгиня Ольга, бабуся Володимира Великого.

Св. Ольга була дружиною князя Ігоря, державою якого була доволі велика і її північні кордони простягались далеко на північ. Читасмо в Літописі, що св. Ольга походила з околиць міста Пскова, що лежить доволі далеко на північ від Києва. Вона мала бути переміщеною, тобто перевезеною людей через ріку, бо тоді ще мостів не було. Коли молодий князь Ігор подався на полювання в околиці Пскова і йому треба було переправитися через ріку, він зустрівся з переміщеною, тобто з північною княгинєю Ольгою. Вона йому дуже подобалася і по якомусь часі він з нею одружився, — пише Літопис.

Князь Ігор, володіючи великою державою, хотів мати більші доходи тому й наважившись данину на племя беренів, яке жило над рікою Прип'ятю на Поліссі. Це їм не подобалося, і коли Ігор прибув до дерев'яні бачи не належної охорони, вони його вбили під Іскоропестем (тепер Коростень). Літопис подає, що князя Ігоря убито у 945 році, а деякі історики твердять, що це було 948 року.

Після смерті Ігоря у праві держави перебувала в своїй руки княгиня Ольга, виконуючи це в імені свого малолітнього сина Святослава, бо в тодішніх часах не було, щоб жінка володіла і керувала державою і то такою великою, як тоді була Русь — Україна.

Літопис подає, що княгиня Ольга, була дуже розумною і розважна жінка. Першим її починком було пістити на дерев'яних за смертю її чоловіка. Але вона робила це дуже розважно і уміло. Згідно з даними Літопису, дерев'яні вислали послів до княгині Ольги з пропозицією, щоб вона вийшла заміж за князя дерев'яні Мала. Однак, княгиня Ольга придумавши їх підступно вбити, звернулася до дерев'яні, сказавши, що як вони хочуть, щоб вона вийшла заміж за Мала, хай вийдуть до неї знатних людей, щоб вона у великій шани змогла вийти заміж за князя. Коли ж вони приїхали до Києва, то і їх убито. Тоді княгиня Ольга поїхала з невеликим почотом до

гробу Ігоря, там заплакала за ним і поручила своїм людям висипати високу могилу на його гробі. Описана вона влаштувала трину де випито надміру, наслідком чого убито деяку кількість дерев'яні.

По недовгому часі княгиня вирушила з військом на дерев'яні і розбила їхнє військо. Прибувши до Іскоропестя, де убито її мужа, вона почала облягати це місто, яке оборонялося. По деякому часі безуспішної облоги, княгиня Ольга зажадала від мешканців Іскоропестя, щоб кожна родина передала їй по 2 голуби і 2 горобці. Коли ж данину одержано, княгиня наказала своїм воїкам попрямувати ниткою до ніг тих птахів по жарині, обгоріну в платнику, і коли на дворі стемніє випустити їх. Коли ж ці птахи повернулися до своїх гнізд, розпочалися пожежі домів у всьому місті. Мешканці міста, не бачучи можливості рятунку, почали виходити поза місто, а воїки княгині брали їх в неволю. У той спосіб місто знищено і вся дерев'янська земля увійшла в склад Русі-України.

У 957 році княгиня Ольга поїхала до Константинополя, де задумала полагати деякі справи політичного характеру. Але цар не прийняв її відразу і вона деякий час мусіла чекати в пристані, що це їй не дуже сподобалося. По деякому часі її та її великий двір прийнято дуже прихильно. Коли вона відїжджала, княгиню Ольгу та її двор'яні обдаровано гарними дарунками.

Та так сталося, що до Києва небагато прибуло візантійське посольство тоді княгиня зарядила, щоб воно теж трохі... почалося в пристані.

Щоб поширити дипломатичні зв'язки зі Західною Європою, княгиня вислала своїх послів до Німеччини, де вони належно виявилися з свого завдання.

Коли саме княгиня Ольга стала християнкою докладно не відомо. Літопис згадує, що вона охристілася в Царгороді і її охристі сам патріарх, а хресним батьком був цар, але докладної дати не подано. Грецькі джерела нічого про хрещення не згадують. Деякі інші дослідники твердять, що це було 957 р., а ще інші, що вона стала християнкою багато скоріше. Це, мабуть, не робило великого враження на мешканців Русі-України, в Києві бо та інших місцевостях в тих часах було вже деяке число християн.

Бажанням княгині Ольги було поширити християнську віру на землях своєї держави, але царгородський патріарх не вислав на Русь ані свого єпископа, ані священників. Тому вона звернулася до німецького єпископа Оттона, щоб прислав єпископа. У Німеччині зараз висвячено на єпископа єпископа Лібуція, який мав завдання прибути на Русь, але

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Якович

АВТОМОБІЛІ НАЙБЛИЖЧОГО ЗАВТРА

Роботи замість робітників

При дощогочасних високих цінах виробництва автомобілів, які, до речі, не меншають, а постійно йдуть вгору, існує небезпека, що війн незабаром стануть задорогі для пересічного покупця та перестануть бути засобом масового транспорту в ЗСА.

Крім цього, як показує статистика, кожного року виходять на ринок сотні тисяч автомобілів з різними недоліками та дефектами, що загрожують життю автоводіїв та їхніх пасажирів. Виявляється, як бачимо, що висока ціна виробництва автомобілів не завжди йде в парі з їх якістю.

Щоб запобігти обом тим лихам, автомобільна індустрія планує викристані при монтажній ленті роботи, яких праця буде кермована "всесвідомими електронними очима комп'ютерів". Про ці плани розповів д-р Пол Ф. Чінес, голова Дослідчої Лабораторії Джеренал Моторс в Гюстоні, Техас, на річних зборах Американського Т-ва для поступу й знання.

Він дослівно сказав, що "маючи на увазі автоматизування будови автомобілів в майбутньому, наш Дослідчий Відділ працює вже від кількох літ над технікою електронного зору, що дає змогу комп'ютерам стежити, унапрямувати та контролювати працю робітників при монтажі автомобілів".

Майбутній автомобіль, крім більш ефективного та безпечного монтажу, мають устатковані електронними пристроями для

він скоро помер. На його місце висвячено другого єпископа Адальберга і його вислано в Україну у 968 році та його місце не вдалося і він по році повернувся до Німеччини.

Княгиня Ольга теж вкоротилася, тобто у 969 році померла у Києві. Похоронив її священник, який довший час жив у Києві, недалеко князького двору. З часом тіло покійної княгині Ольги перенесено до Десятинної церкви, що її побудував Володимир Великий і поховано у підвалі. Коли ж у 1240 році, під час татарського нападу що церкву завалено, моги княгині Ольги опинилися під завалом. Шойно у XIX столітті, коли розкопано ці завали, знайдено нешкоджену гробницю, прийнявши її за домону св. Ольги, яка чудесним способом збереглася вшості довгі літа.

Отже, як бачимо, життя св. Ольги після війни з дерев'яними значно змінювалося і вона стала гідним прикладом для її наслідників на княжому троні. В зв'язку з тим княгиню Ольгу проголошено святою.

Збільшення економії пального та зменшення шкідливої емісії газів.

Збільшення економії пального та зменшення шкідливої емісії газів.

Комп'ютер економії пального

Інженери "Дженерал Моторс" у пошуках нових шляхів для збільшення видаєності пального, прийшли до висновку, що головне джерело марнотратності пального становить карбюратор, який є відповідальний за творення пальної суміші. Якби заінсталювати на карбюраторі його дії, тоді можна б збільшувати економію пального на приблизно 40 відсотків. Такий мініатюрний комп'ютер виготовила вже фірма Ар-Сі-Ей для потреб НАСА і його можна б без великих змін використати, щоб контролювати дію карбюратора. Цей мініатюрний комп'ютер, знайдений п.н. мікропроцесора складається з 6,000 транзисторів, стиснутих в малому кисталевому осілку, величина одного квадратного інча.

Згадані транзистори при допомозі низки сенсорів, цебто датчиків (чутливих сприймальних елементів) та солєноідів мають змогу контролювати паливно-повітряну суміш в карбюраторі, щоб рушій міг працювати цілий час на найбільш ефективній суміші пального без огляду на його швидкість та обтяження. В практиці, проте, ціла палина система вимагає докорінної зміни для можливості виключення у неї мікропроцесора.

Фірма "Крайслер" не зважаючи на те, проголосила, що в найближчих роках 200,000 п'євзів будуть мати вбудовані мікропроцесори, що їх основним завданням буде контроль в рушій, "худою" спалювання (суміші бензину і повітря у відношенні 18:1). Це дозволить не тільки на збільшення економії пального, але також на почистку випускних газів, без потреби уживання каталізатора.

Планується також, що мікропроцесор крім контролю якості суміші пального буде контролювати перекидання бігів в автоматичній трансмісії, щоб кожна зміна бігів відбувалася в оптимальних моменти.

Синтетична олива

Мрією кожного автоводії мати автомобіль з таким рушієм, що не потребував би частих змін оливи. Під теперішню пору, тривання життя рушія залежить від періодичних змін оливи та дорівнюється від 50,000 до 150,000 миль. Коли взяти до уваги, що зміна оливи, з новим фільтром, коштує приблизно 15 доларів, тоді кошт

(Закінчення на стор. 6-й)

Стефанія Нагірна

У СТОЛІТТЯ СТАНИСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА

(Доповідь виступлена на вечорі Літературно-Мистецького Клубу в Нью-Йорку у п'ятницю, 4-го червня 1979 року.)

[1]

Український мистецький світ переживав у цьому році небудену подію, а саме століття видатного композитора Станіслава Людкевича.

Зворушливо, що наш дорогий Ювілят, проживши сто років у кипучій праці, досі при повному здоров'ю, хоча, правда, жаліється на дуже ослаблений зір.

Композитор Людкевич, подобно як Микола Лисенко на Наддніпрянщині, має велетенські заслуги на полі української музичної культури. Завдяки енергії, силі волі, витривалості і многогранній обдарованості Станіслав Людкевич займав почесне місце, бо він в українську музичну культуру вніс багато нового і цінного. Передусім, він є першим представником музичного професіоналізму в Галичині, а головне — Людкевич є основоположником інструментально-симфонічного жанру в українській музиці, чого до його появи в Галичині не було.

Станіслав Людкевич народився 24-го січня 1879 року в Ярославі над Сяном в учительській родині. Перші лекції фортепіану, від восьми років життя, давала йому мати і, мабуть, вона була стимулом до поважного студіювання музики, як також, мабуть, вона вищепила йому синови любов до народної пісні.

Після закінчення народної школи та гімназії, Людкевич вступає на Філософський факультет львівського університету, де бере активну участь у семінарах з української філології під керівництвом відомого вченого Олександра Колесси. Він також слухав лекції з історії слов'янських і німецької літератур, з історії мистецтва,

зокрема музики. Його чотири наукові праці виявляють "непересічну зрілість і самостійність думки Людкевича". (З. Штундер).

Львівський університет у 1898-1902 роки став полем національної боротьби в Галичині між українськими і польськими студентами за однакові права. Польська університету і переслідування української мови, українських учителів і студентів, викликали протести.

У той час (1899 р.) студентська молоді у Львові організує товариство "Академічна громада" до якої увійшов і Людкевич. Відбуваються численні вічі і маніфестації за український університет у Львові. Ця справа дискутувалася і в парламенті, однак польські послі виступили проти відкриття університету у Львові, чи в якомунбудь іншому місті Галичини.

У 1900 році "Академічна Громада" видає журнал "Молода Україна", в якому друкується перша стаття Людкевича, як наприклад, "Наші співаки і народна справа", в якій він гостро засуджує "бездієльність і байдужість молодих співаків до громадської і політичної справи і до глибокої освіти". У цьому журналі також надруковано першу наукову статтю Людкевича "Про основу і значення співності в поезії Т. Шевченка". Людкевич ще не раз повертається до поезії Т. Шевченка і дає ряд рефератів, як наприклад, "Шевченкові поезії в музиці", чи "Ритміка Шевченкової поезії" та інші.

До найбільш діяльних членів "Академічної громади" і редакції журналу "Молода Україна" належали два найближчі товариші Людкевича — студент права Володимир Старосольський та студент філології О. Адамович, поет і новеліст.

Після закінчення університету в 1901 році Людкевич викладає українську мову і літературу в гімназії Перемишля, а потім Львова.

Переїзд до Львова мав велике значення для формування його музичної творчості, як також розвинув діяльність Людкевича на громадському полі. Він познайомився з видатними діячами тодішнього Львова. Особливий вплив мав на нього Іван Франко.

Свої композиторські здібності виявив Людкевич уже як чотирнадцятилітній учень гімназії, створивши у тому часі деякі хорові композиції, сольоспіви і фортепіанові мініатю-

ри, хоча не мав ще тоді відповідної музичної підготовки. І так уже в 1894 р. появляється хорова пісня до слів Т. Шевченка до вірша І. Франка "Вічний революціонер". І дійсно осінню 1898 року могутній твір у формі кантати, себто хору з оркестром був створений і виконаний на вечорі, присвяченому 25-літтю творчості Івана Франка.

Крім того Людкевич опрацював тоді декілька народних пісень для хору і посилав у Київ Миколі Лисенкові для рецензії. Як відомо, М. Лисенко як основоположник відродженого музичного мистецтва на Наддніпрянщині, має великі заслуги, той бо розмак, який він проявив у своїй творчості не мав у той час собі рівного на Україні. Хіба можна було б його порівняти з такими основоположниками національних культур, як Сметана і Дворжак у Чехословаччині, Гріг у Норвегії, Сибеліус у Фінляндії чи Глінка в Росії.

Микола Лисенко звернув увагу на багатство української народної пісні і черпав з її глибокого джерела мотиви, ритмику і настрої для своїх творів. За його прикладом пішло багато композиторів того часу і майбутнього покоління. Він створив так якби нову композиторську школу, яку і називали "лисенківською".

Його слідами пішов і Станіслав Людкевич, який вважав Лисенка великим авторитетом, тому вислав йому для рецензії свої твори. Лисенко дав працям Людкевича дуже позитивну оцінку.

Хоча листування з Лисенком в наслідок воєнних подій не збереглося, але відомо, що воно тривало до кінця життя Лисенка і Людкевич навіть їздив у Київ на похорон Лисенка в 1912 році, як представник музичного Львова.

Поява творів Лисенка в Галичині мала великий вплив на творчість українських композиторів другої половини XIX сторіччя. Але хоча вони творили під впливом Лисенка і внесли багато цінного в українську музичну культуру, то ні один з них не піднявся до такого рівня як Станіслав Людкевич. Він не тільки продовжував розпочату Лисенком працю, але завдяки своїм багатогранним природним обдаруванням, піднявся до вершин української музичної культури.

Щоб належно оцінити заслуги Людкевича, слід

звернути увагу на обставини серед яких він розпочав свою діяльність.

Його попередники і сучасники, композитори — М. Вербицький, І. Лаврівський, І. Воробкевич, В. Матюк, А. Вахнянин, О. Нижанківський, Ф. Січинський, Г. Топольницький, Я. Лопатинський, Д. Колеса та інші, хоча були між ними талановиті композитори, все ж такі їх імена не вийшли поза межі батьківщини. Не сприяли тому ні політичні ні економічні умови як також не було відповідних професіональних шкіл, де композитори могли б поглиблювати свої теоретично-музичні знання. Не було також у той час у Галичині вокальних або інструмент

"Brody-Lew" Inc., Brotherhood

БРАТСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ І КУЛЬТУ ПОЛЯГЛИХ

4. 1.

ЛИПЕНЬ

1979

КУЛЬТ ПОШАНИ ПОЛЯГЛИХ

Пошана поляглих у боротьбі та померлих членів нації є одним із показників її культури та зрілості. На це маємо приклади з історії всіх націй в їх етапах розвитку. В історії українського народу від самого початку його існування знаходимо докази, що високий рівень пошани культу поляглих не був чужим для наших предків. Могили-розкопи в усіх частинах України вказують, що на цьому відтинку ми чи не випереджуємо всіх інших. Могили — кургани є свідками нашої історії, тому й не диво, що кожний наїзник їх нищить. Одним із проявів боротьби українського народу проти наїзників було, й по сьогодні є, зберігання історичних пам'яток, із яких чи не одним із важливіших є могили поляглих героїв.

Зберіганням могили поляглих героїв, яких в останні десятиліття не бракувало, займався до цього покликані організації як Т-во Охорони Воєнних Могил на Західних Землях України поміж Савітовими Війнами під польською окупацією, а тут, в ЗСА, Братство „Броди — Лев“, яке постоєло 1952 року.

Історію постанови Братства, його завдання та начерк праці за 25 літ його існування написав його довголітній голова, д-р Роман Дражнівський. Він та члени — основники від самого початку своєю жертвенною працею причинилися до розвитку Братства. Членами Братства, згідно із його „чартер“ом є всі жертводавці, і без них Братство не могло б ні існувати, ні вести праці, якої є шораз то більше.

Зв'язок із жертводавцями — членами вдержується листовно, а раз у рік до видавано т.зв. „Одностітків“. Це гарне змістом і формою видання редагувала колегія, а дописувачами були найкращі сучасні поети, письменники та журналісти.

З роками членів-основників стає шораз то менше між живими. Вони спочивають поруч тих, яких вони ставили могили. Останню відішов у вічність один із членів-основників та організаторів будови „Могили-Пам'ятника“ в Глен Стей сл.п. інж. Володимир Яворський. „Могила-Пам'ятник“ лишається також і пам'ятником по ньому й зобов'язує нас до дальшої жертвенності і праці для збереження могили героїв по цілому світі.

Доказом, що для молоді не є чужа ідея зберігати могили героїв, може бути приклад 8 дівочих гуртків Нью-Йоркської Пластової Станиці, які за своєю власною ініціативою — кожний гурток окремо — склали пожертви на працю Братства.

Фінансовий звіт жертводавцям подається докладно в одному з номерів комбатантського журналі „Вісті Комбатанта“, а щоб інформувати про працю Братства ширше українське громадянство, редакційна колегія та Управа Братства постановили замість „Одностітків“ друкувати окремо сторінку в найбільш почитному українському щоденнику „Свобода“ ці „Вісті Братства Броди — Лев“.

Р.Г.

О. ГАСЦЬКА

Твоя могила — два світи

І де тебе шукати друже
І як дорогу віднайти?
Моя марево розсієні могили,
Немов гроза — стоять хрести...

І не впаде сльоза матусі
На землю сіру, плач сестри
Не заднає пісню сумно —
Твоя могила — два світи.

Лиш забистить в далекій хаті
Воскова свічка — всім святам
І тихо шепне хтось молитву:
„О Боже Мати, де мій син?“

Вогонь стремління, паклі бажання,
До воли терням вкритий шлях,
Тризуб і лев на синім полі
І рідний малиновий стяг.

Твоя могила — жаль безмежний,
Твоя могила — гордий змаг
І предків зов і крик трівожний
Вона символ — дороговказ!

Не плач матусю за героєм
Бо хоч могила — два світи,
Ще промінь воли золотий
Впаде на синій квіт весни!

У ДВАДЦЯТИП'ЯТИЛІТТЯ БРАТСТВА „БРОДИ-ЛЕВ“

У 1952 році в Нью-Йорку, як і в інших осередках нового поселення колишніх дивізійників, виникло бажання створити станицю для ведення організованої праці з чітко окресленою метою. При кінці березня 1952 року на ширших східинах рішечко вибрати п'ятичленну комісію в такому складі: полков. Роман Долінський, інж. Володимир Богачевський, Ярослав Кульчицький, мгр Лев Стеткевич і Пантелеймон Шуган. Завданням комісії було підготувати та скликати Основуючі Загальні Збори, накреслити напрямки, на підставі яких можна було б приготувати статут і „чартер“, як рівнож подати плян відсвяткування річниці боїв під Бродоми. Комісія вив'язалася в короткому часі з нелегкого завдання надзвичайно добре. Уже 12 червня 1952 року в „Свободі“ появилось повідомлення про те, що Основуючі Збори призначені на день 15 червня 1952 року.

Президію Основуючих Зборів, на внесок інж. В. Богачевського, обрано в такому складі: полков. Р. Долінський — голова, Я. Кульчицький — заступник, П. Шуган — секретар. Однохвилинною мовчанкою шановано пам'ять недавно померлого сл. п. генерала Омеляновича-Павленка. Звіт з праці Підготовчої Комісії склав полков. Р. Долінський, мгр Л. Стеткевич і інж. В. Богачевський. З перебігу дискусії було видно, що опрацьовані Комісією напрямки відізеркалюють бажання членів новоствореного Братства, а саме: прийти з допомогою українським воєнним інвалідам, вдовам і сиротам по українських воювачах та заопікуватися могилами на чужині. Розуміючи вагу співпраці Збори звернулися з закликом до вже існуючих станиць І УД УНА, як також до

Б.М.

ОПІКА НАД ВОЄННИМИ МОГИЛАМИ

Гарна традиція опікуватися воєнними могилами прийшла разом з нами з України. Хто ж із нас не пригадає собі як переселеними Святими молоді їх упорядковувала, а на самі Зелени Святи з церкви ішов похід на воєнні могили. Часами польська влада замикала браму на цвинтарі, і, щоб туди дістатися, треба було розбивати замок до брами.

Чи ідуть тепер на наші воєнні могили в Україні? Так, тільки це не відбувається величавим походом. Наші воєнні могили порозбівані й наша молоді перед Зеленими Святими не відважується їх направляти, бо по цвинтарях у цей час вештається багато агентів КГБ. На самі Зелени Святи ідуть туди люди: старші жінки, які вже не бояться „влади“, ставлять свічки на наших воєнних могилах; чоловіки й жінки середнього віку, які переходять трохи остороно, а молоді, яка є відважніша підходить трохи ближче. Поміж людьми вештаються агенти КГБ і бувають випадки, коли агент заанадо настирливо слідить за котримсь відважнішим молодцем і цей сам звертається до агента кажучи: „Чому за мною слідиш? Невже ж не можна мені помолитися на могилі мого діда?“

В Україні люди кажуть приїздиним туристам: „Чому ваша еміграційна преса так мало пише про нищення наших воєнних могили? Пишіть про це більше, а навіть якщо можливо в чужомовних газетах. Нехай ший світ про це знає, а це може багато допомогти, бо наша (большевицька — примітка редактора) влада дуже боїться публічної опінії.“

Українці у вільному світі стараються цю традицію плекати, та передавати цей гарний звичай майбутнім поколінням. На Американському континенті й в Австралії під час Зелених Свят стараються цю традицію плекати, та передавати цей гарний звичай майбутнім поколінням. На Американському континенті й в Австралії під час Зелених Свят стараються цю традицію плекати, та передавати цей гарний звичай майбутнім поколінням.

У Західній Європі, кожного року на Зелени Святи українці з Німеччини, Англії та Австрії з'їжджаються в околиці Фельдбаху в Австрії, де є воєнні цвинтарі, на яких спочиває багато воїнів І-ої Української Дивізії УНА. Святкування

проходять величаво. З Відня приїздить о. д-р О. Деревич, щоб відправити панахиду. Самі австрійці мають також цей гарний звичай іти на могили поляглих і долучитися до походу українців, а ввечерю відбувають спільну вечерю.

Опіку над цими й подібними могилами, розкиненими по цілій Європі, перабрало Братство „Броди-Лев“. Воно в більшості покриває кошти вдержання могили. Безпосередньо могилами опікуються різні організації й поодинокі люди на місцях, які полагоджують всі адміністративні та фінансові справи, а опісля розраховуються із Братством „Броди-Лев“. Без їхньої співпраці було б дуже важко працювати, а подекуди й неможливо. Опікою над могилами в Німеччині й Австрії займається Крайова Управа Братства кол. Воюків І-ої УД УНА, вже від довших аж років якою проводить п. Р. Дебрицький. Об'єднання був. Воюків Українців у Великій Британії дає великий вклад праці та грошей на опіку над могилами колишніх воюків. На особливу згадку заслуговують поодинокі громадяни із Австралії, фінансова допомога яких є більша як можна б сподіватися. О. д-р О. Деревич, парох славного „Барбарум“ у Відні не тільки відправляє Богослужби на цвинтарях, але своїми особистими зв'язками із місцевою австрійською владою багато полехує працю Братства „Броди-Лев“. Де немає українців на місці, там австрійські громадяни також радо допомагають в опіці над могилами наших воюків. Одне все ця праця була б неможливою, якщо б громадянство ЗСА та Канади не давало б Братстві фінансової підтримки. Цю

фінансову підтримку дає нам громадянство датками під час Зелено-святоточних збірок, щедрими датками на Різдвяну збірку та різними щедрими більшими датками при різних нагодах. Всі ці пожертви йдуть на вдержання воєнних цвинтарів та поодиноких воєнних могили українських воїнів, без огляду в якій армії вони не служили б (очевидно крім окупантської — большевицької), і в якій війні вони не полягли б. Могили цих є багато. Вони є в різних країнах вільного світу, в країнах т.зв. сателіт та головні в Україні. Всіми ними опікуються Братство „Броди-Лев“,

крім, на жаль, в самій Україні.

Як малий приклад овоців праці Братства хай послужить посвячення військового цвинтаря в Фельдбаху 23-го вересня 1978 р.

На цьому цвинтарі спочиває понад 1,400 воюків, серед них багато українців. При першому, або довшньому вході до цвинтаря, є прекрасний, великої мистецької вартості пам'ятник українським воюкам роботи мистця Крука. Він представляє ангела, який помагає вмираючому воюкові. На жадній знімці не можна побачити повної краси цього пам'ятника. Цей пам'ятник побудовано кілька років тому, але нещодавно треба було його перенести та дати нову підставу. Кошти пере-

носу покрито Братство „Броди-Лев“. Організацією посвячення нового цвинтаря й пам'ятника займалися з української сторони Станиця Братства кол. Воюків І-ої УД УНА в Мюнхені та ОБВУ у Великій Британії. У святі взяло участь понад тисячу ветеранів різних національностей. Були також і високі державні урядовці та військовики. Українців було около 120, з цього 40 із Англії та 40 із Німеччини. Всі українські ветерани з Австрії взяли участь у святі. Було декілька представників із Канади, ЗСА та навіть із Австралії. Саме посвячення відбулося дуже торжественно. Панахиду відправили о. д-р О. Деревич та о. крилошанин М. Ратушинський. На швидку руку зорганізований хор вив'язався знаменито.

Напередодні посвячення цвинтаря в Фельдбаху українська група відвідала цвинтарі в Ст. Стефан, Бірнбаум, Гнас, Траутмандорф і Гляйхенберг. Всі ці цвинтарі є гарно впорядковані й на кожному є гарний пам'ятник українським героям. В Траутмандорф ОБВУ у Великій Британії побудовано власними силами гарний пам'ятник.

У найближчому майбутньому Братство „Броди-Лев“ при допомозі представників в Німеччині упорядкує могили на цвинтарях, де цього буде потрібно. Багато могили є розкинуті по малих місцевостях, тому їх важко було досі віднайти чи побудувати пам'ятники.

Разом із ОБВУ у Великій Британії Братство фінансує вмурування пропам'ятної плити у Церкві Св. Софії в Римі. Плита ця є присвячена пам'яті поляглим воюкам-українцям. Посвячення її відбудеться дня 20-го вересня ц.р. під час святкування 10-ти ліття Церкви та Ювілею Патріярха.

Культ поляглих за волю народу є доказом зрілості та життєвої спроможності народу. Українці у вільному світі та в Україні вповні дають незаперечні доводи цього пошаною героям та жертвенністю й працею у вдержанні воєнних могили. Продовження цих світлич традицій скоро переїде в руки молоді, яка вже виявила зрозуміння цієї ідеї. Управа Братства „Броди-Лев“ вірить, що ряди Братства скоро доповняться молодими людьми.

Воєнний цвинтар у Фельдбах, Австрія.

Микола Понеділок

ПОСИВІЛА ЖІНКА

Я її інакше не можу собі пригадати. Вона врізбилася у мій пам'яті лише такою — худенькою, в скромній сірій кохтинці, а чорна спідниця ось ледь — ледь землі черкнеться. Лице її було блідим-блідим, а невимолений час вже встиг на її чолі провестися-скласти безліч ліній. В її очах вже горіли, не палахкотили вогники, а тільки ледь-ледь жевріли маленькі згасаючі вуглики-вуглики якогось жалю, якоїсь невисловленої туги за тим, що пішло і вже ніколи до неї не повернеться. Коси в неї були світліші від стиглої пшениці — здавалось, хтось її коси обшивав шедро сивим інеем — і той іней вже ніколи з її голівки не розтопиться. Вона виглядала змученою, втомленою — але і крізь втому, і крізь зморшки на чолі, і крізь інеем усіяні коси можна відразу було здогадатися, що колись вона була напруженою вродливою.

І вона ший день працювала в полі, а ввечері, як на вулиці гомонілося від співу, гулянок, вона накидала на себе убогу хустинку і йшла... — Пішла знову... — Вона майже щодня на могили ходила.

— Сива, зістарена, а його не забуває. — Один у неї був (у війні куля його у землю навичко положила). Ото вона могили барвінком обсадила, дві берізки коло неї своїми руками виохала — і ввечері ми не до сусідів йде, а до берізок, щоб їм, берізкам про свого єдиного все чисто порозповідати.

Мені тоді перебігло лише шіснадцять років. І мені жалко-жалко тітки було, як вона до могили прямувала. Увечері присмерки вона у мірій кохтинці і з сивими косами видавалася згустком жальового туману, що вулицями на край села безшумно рухався.

— Добрий вечір, тіточко! — Добрий! — Вже пізно. — Я довго не буду. Незабаром повернуся.

Але одного вечора вона пішла і довго-довго не верталася.

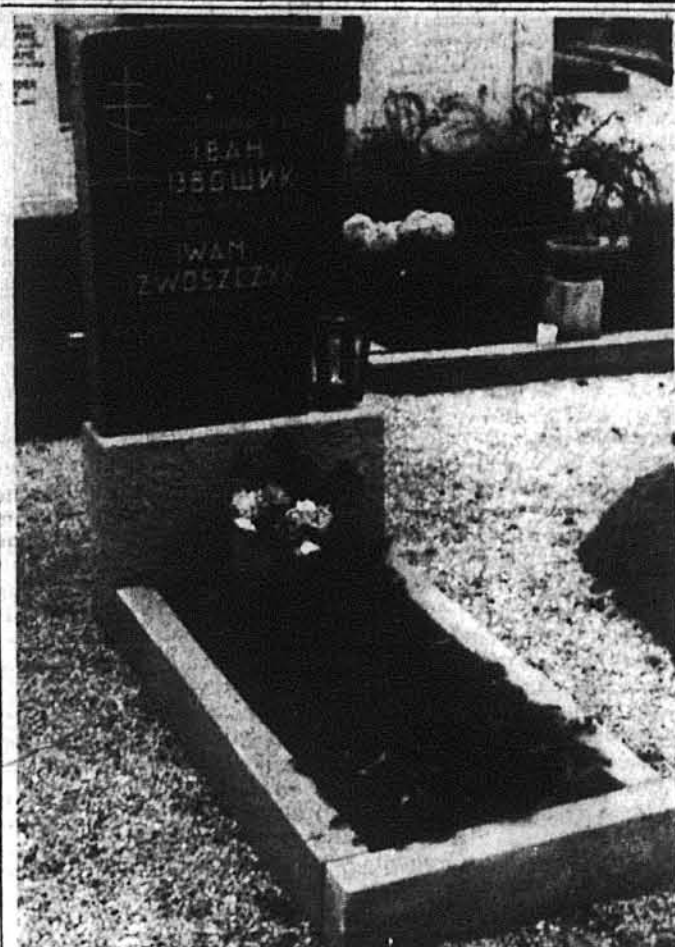
Пішли люди до хати — в хаті не світлється. Гукають — ніхто не відзивається. І тоді мені серце з грудей не вискочить — так мені прикро, тяжко, жалко стало. Що робити? Я боюсь один на край села іти. Ех! беру двох товаришів.

Приходимо. Місяць світить. Вона біля берізки сидить. — Тьотю.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ПРИХОДІВ І РОЗХОДІВ Братства „Броди-Лев“ Інк. в Нью-Йорку за рік 1977

Приходи	
членські вкладки	68.50
допомоговий фонд	1,058.74
фонд охорони воєнних могили	7,776.40
адміністративний фонд	1,202.74
видавничий фонд	331.50
імпрези	210.00
Разом приходи	\$10,617.87
Розходи	
членські вкладки	75.00
допомоговий фонд	1,756.74
фонд охорони воєнних могили	3,659.26
адміністративний фонд	664.73
рент за домівок	765.00
репрезентація	110.00
імпрези	291.50
оголошення	75.00
крайові Управи І. УД УНА	1,301.57
„Вісті Комбатанта“	100.00
Разом розходи	\$ 8,798.80

сальдо 31.1.1976	\$20,444.68
прихід 1977	\$10,647.87
Разом	\$31,092.55
Розходи 1977 р.	\$ 8,798.80
Сальдо 31.12.1977	\$22,293.75

Пам'ятник сот. Армії УНР Івана Ізвозицького, Клягенфурт, Австрія.

— О, це ви прийшли... Еге, — утрех прийшли. Вже пізно, ходімо додому. — Ходімо. Сьогодні ми нає тридцять років, як його не стало. — Я тут засиділася... — Він, ваш... мабуть хоборим був воюком. — А хіба я знаю. Він воював... — А він у вас один лише був? — Один був. Один лишиється.

— Гарний, мабуть, був ваш син? — Гарний. Але тут лежить не мій син, а мій лютий, мій наречений... — Я погляну на постарілу жінку — і ми мовчки пішли додому...

Видас Управа Братства:
„Brody-Lew“ Inc.
P.O. Box 261 Cooper Station
New York, N.Y. 10003

можливість виховувати молоді у національній свідомості та зацікавленості в неї любов до нашої традиції. Щорічні Зеленосвятоточні відправи на цій Могили є широко відомими серед старшого та молодшого громадянства в Нью-Йорку й околиці.

Доцінюючи вагу й потребу користі тісної співпраці з іншими організаціями, Братство не пропустило жадної нагоди такої співпраці. Вислідом цього була спільна імпреза Станиці Братства кол. Воюків І-ої УД УНА в Нью-Йорку (за головування М. Виноградника) й Братства „Броди-Лев“ (за головування О. Стеткевича). Спільними силами влаштовано 28-го листопада концерт, а 29-го листопада 1964 року Наукову Конференцію в двадцять річницю боїв під Бродоми. Обидві імпрези були дуже дбайливо підготовані й пройшли з великим успіхом. Великий вклад праці у підготовці цих імпрез вложив д-р Б. Левицький, а за мистецьке оформлення й переведення концерту на високому мистецькому рівні належить подяка інж. Б. Богачевському.

Було б однак помилково думати, що праця Братства обмежується виключно до опіки над могилами в Європі. Тут на американському континенті завдяки праці Братства побудовано пам'ятник на могилах сл. п. Волосинського — старшини УГА. Братство дає також про інші могили кол. українських воюків та допомагає вдержувати воюцькі могили на Цвинтарі в Бавнд Бруку.

Ми свідомі, що на протязі двадцятип'ятилітнього нашого існування були не тільки самі успіхи, але також і недоліки. Однак безперервна й шедра допомога жертводавців є доказом їхнього довіря до Братства та одобрення його праці, а це вже є виявом потреби збереження Братства. Це нам додає сили дальше продовжувати розпочату працю і залишитися на стійкій відтинку українського многогранного життя.

* (Спозноріч чартеру: Лев Стеткевич, Михайло Сухоцький, Лука Добощ, Павліна М. Різник, Марія Грицькович).

В Асторії відбулось закінчення шкільного року в Школі Українознавства

На фото (зліва): Христя Івашко, Андрій Бідак, пані Марія Нестерчук (директорка школи), Олена Підгорецька, Микола Хоманчук і ред. Володимир Левенець.

Світлана А. Малан

Закінчення шкільного року у Рідній Школі українознавства при парафії Чесного Хреста в Асторії відбулось цього року 16-го червня. По спільній Службі Божій, яку відслужив катехит, о. парох Кристофор Войтина, святочно зодягнені учні разом з батьками зібралися у просторій залі, де приміщується школа. Учителі проголосили свідчення і по класах, почавши від садочка, роздали їх учням. Цього року закінчення навчання відбулось ще більше величаво, бо до школи прибули представники Братства св. Миколая — 5-го Відділу Українського Народного Союзу — голова ред. Володимир Левенець, заступник голови Андрій Малан, секретар і головний радник УНС Микола Хоманчук та аручили учням 8-ої класи Христі Івашко, Андрієві Бідакові, Олені Підгорецькій, Єлисаветі Набоці забезпечення грамоти УНС та скромні грошові винагороди не тільки за витривалість, але в першу чергу за успіхи в науці і пильність. Пригнітати голову Відділу виголосила коротке звернення до учнів і батьків, наголосивши важливість існування Шкільного Українознавства, основаними і спонсорами яких був і є Український Народний Союз. Голова заповів, що Братство спільно з Головою Урядом УНС продовжуватиме цю практику надання нагород визначним учням, щоб тим самим заохочувати їх до науки і, щоб вони ставали членами УНС-Союзу, цієї найстаршої заслуженої забезпеченої громадської установи.

Марія Нестерчук, директорка школи, роздаючи свідчення учням 8-ої класи, як закінчили навчання у нашій школі, подарувала кожному учневі синьо-жовті прапори, побавивши при цьому, щоб ці прапори були дороговказом і їхньому житті. Учень 8-ого класу Микхас Микитів попросив своїх товаришів із 8-ої класи.

М. Н.

МИР ІЗ ВОЄННИМИ...

(Закінчення зі стор. 2)

через Савдійську Арабію, ця допомога, яку зарядив президент Картер, становила 18 літаків Ф-15. Ця висилка, як було зазначено, подумана для прояву сили Америки в тому обширі, як теж і для підтримки політичного престижу Савдійської Арабії в очах арабського світу.

Зі звітвань воєнно-політичних звітів, що виходило, що ці наймогутніші літаки в американському арсеналі причадили, побиваючи навіть рекорд швидкості, але... вони були неозброєні. Для виправдання була офіційна вістка, що, мовляв, літаки Ф-15 полетіли до Близького Сходу неозброєні, щоб не загрозити атмосфері в тому обширі.

Незабаром після цього випадку, Савдійська Арабія била до звернулася за допомогою до своїх арабських сусідів, Сирії та Іраку. Із цієї допомоги нічого путнього не вийшло, то бо в розрахунках кремлівської „ханати“ є не стабілізувати відносини в Перській затоці, а якраз навпаки: чим в цьому обширі гірше, тим для „ханати“ ліпше.

Можна зустрінути в західній пресі теж слушні

визнання, що може когось видатися дивним, чому, мовляв, Америка не виявляє такого „ентузіазму“ в постачанні зброї? Савдійській Арабії, як це було колись з Іраном? Не забуваймо, як пишеться, що Іран має тепер американського, військового вряда, включно із наймодернішими літаками Ф-15 і Ф-16, вартістю кожен 70 мільярдів доларів. Все це створює для

Америки, хоч і посередньо, серйозну загрозу, особливо після того, як в Ірані прийняли Арафата із виявами всіх почестей, включно з тим, що йому дозволено було відкрити власну амбасадку ПЛО в центрі Теграну.

Можливо найпростіше буде зробити висновок, що з уваги на постійну ворожу поставу арабів проти Ізраїля, а теж у не меншій мірі проти Єгипту за підписання з Ізраїлем сепаратного миру, ЗСА

поступають тепер так, щоб не зробити цієї самої помилки, як у відношенні до Ірану. Тобто, ці сліди Америки створювати ще раз понадмірний арсенал зброї в Савдійській Арабії, що може потрапити в руки якоїсь нової, непередбаченої своєю небезпечною, фракції?

Професор Надія Я. Ішук відійшла у вічність

Дня 9-го квітня 1979 року упокоїлась у Філадельфії Надія Яківна Ішук з дому Шульгин. Тож хоч у цій статті згадати хоч коротко про її життєвий шлях.

Походила вона з роду Шульгинів і Устимовичів. Батько її, Яків Шульгин, був істориком і активним членом Української Старої Громади, великим прихильником Драгоманова і видавцем його праць. За деякі свої статті (з критикою царя Петра I) він бідав чотири роки заслання на Сибірі. Мати її, Любов Миколаївна, з давнього українського роду Устимовичів, була ідейною українською громадянкою і в тім дусі виховувала своїх дітей.

Надія Я. Ішук отримала вищу освіту в Петербурзі, закінчивши там Бестужевські Курси (вища жіноча школа) з кінцевим іспитом при університеті. Після короткого учителювання в Петербурзі, вона переїздить до Києва, де спочатку викладає математику в гімназії, директором якої був Петро Ходолний, а згодом викладає в Київському університеті як асистентка проф. Граве.

У тому часі, — в часі творення української держави — вона приступала до творення і розвитку українського шкільництва, будучи співголовицею Товариства Шкільної Освіти, (що пізніше стає Відділом Освіти при Українському Уряді) стає співголовицею Першого Всеукраїнського Педагогічного З'їзду, в часі якого згадане Товариство було офіційно затверджене з його програмою Комісії для окремих предметів навчання. В той же самий час вона бере живу участь при творенні української математичної термінології при Інституті Української Наукової Мови, будучи членом Математичної Комісії, якої першим і головним завданням було утворити і розпрацювати українську математичну термінологію. Вона також бере участь у Другому Всеукраїнському Педагогічному З'їзді, для якого опрацювала і приготувала до друку програму „єдиної української школи“, вперше заповнював Петро Ходолний. В тому ж самому періоді часу вона опрацювала перший підручник математики українською мовою, який декілька років був застосовуваний в Східній, а потім також і в Західній Україні. Я сам вчився з цього підручника перед моїм вступом до Рівенської гімназії в 1924 р. Коли під час української державності розпочинає творитись Перша Українська Гімназія ім. Т. Шевченка в Києві, якій директором став В. Ф. Дурдлюк, Надія Яківна і тут всецільно віддається організуванню цієї гімназії і стає її викладачем математики. Тут вона видає разом з учнями математичний журнал і розвиває шкільну самодіяльність і в інших ділянках. В 1923 році, одружена з проф. Романом Ішуким, вона виїжджає на Захід.

Опинившись у Празі, вона, як професор педагогіки математики, викладає в Педагогічному Інституті ім. Драгоманова. Та хоч там вона мала більші вигляди на розвинування своєї наукової праці, одначе, з огляду на родинні обставини переїздить знову на українські землі, цим разом на Волинь і осідає в Рівному, де викладає в Українській Рівенській гімназії, чого потім і ніколи не жалувала, бо була щаслива, працюючи для української молоді. Варто також і тут згадати, що окрім звичайних викладів у всіх восьми класах гімназії, вона й тут впровадила деякі новаторства: заложила математично-читальню, зорганізувала майстерню для будівництва математично-геометричних моделей, в якій працювали самі учні. Ідею такої майстерні вона внісла ще з своїх студій, захопившись теоріями німецького математика-методолога проф. Ф. Кляйна. Під час Другої світової війни працює в середній школі, яку советська влада переробила на т. зв. десятилітку. За часів німецької окупації, з групою інших учителів укладає програму для нової української гімназії. Після кількох місяців німецька влада замикає цю школу і дозволяє лише на т.

зв. „матуральні курси“, яких директором стає Надія Яківна. Свою педагогічну і організаційську працю вона продовжує і на еміграції в Німеччині, в таборах втікачів.

І так пройшовши свій довгий шлях життя, упокоїлась тут на чужині, далеко від своєї Батьківщини, і спочила поруч свого друга життя проф. Романа Ішук, завжди активного громадського діяча і педагога, який відійшов у вічність 11-го листопада 1977 року.

На похорон, окрім родини та численних друзів і знайомих, не зважаючи на сильний дощ, прибуло також багато її колишніх учнів у доказ любові і пошани до своєї колишньої учительки. Слова, сказані під час похорону та поминального обіду, характеризували духовність і особу Покійної, тому хоч тут, хоч коротенько про це згадати.

Похоронні відправи у Філадельфії відправив о. митрат Степан Білак, настоятель катедрі св. Володимира. Під час панакхиди зі словами пошани і згадкою про працю і життєвий шлях Покійної виступили: п-і Лідія Дяченко — від 20-го Відділу США, д-р Євгенія Савчук, давня співробітниця, що з Києва, проф. д-р Петро Стерчо, голова Відділу УККА.

В Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Брук Митрополит Мстислав відправляв панакхиду в сослуженні чотирьох священників. У своїм прощальним слові Митрополит Мстислав сказав, що прощає Покійну як нащадка давніх родів українських патріархів, які віками зберігали національну духовність України та тим допрацювали до відновлення української державності. Під час обіду-трапези пані Лідія Бурачинська, голова Світової Організації Українських Жіночих Організацій, виступила із ширим словом прощання від українського жіноцтва, згадавши, що Покійна від самого початку була членом США, а згодом головою Жіночої Комісії СФУЖО. Ярослав Гайбас згадав, що рід Шульгинів зложив Батьківщині найбільш жертв: дав українській справі інтелект і матеріальну підтримку — аklad і меценатство Якова Шульгина, жертву життя — брат Володимир поляг під Кутами, інтелект — брат Олександр Шульгин і сама Надія Я. Ішук. Пан М. Яшук прощав від Рівненського, згадуючи часи німецької окупації. Також виступили і давні учні Покійної із ширим словом спогадів: Валентина Дзівак-Кузьмич, голова Об'єднання Православних Сестричів, Олександра Селепіна-Серегіна, підкреслюючи при тім любов і розуміння до своїх учнів, інж. Кость Церкевич говорив про її вклад в ділянку педагогіки і творення української математичної термінології.

Надія Я. Ішук залишила численну родину: дві доньки — проф. д-р Наталію Пазуляк із зятєм і внуком митроном прав Юрком Пазуляком і мгр філ. наук Марусю Варварів з вучкою мгр соц. наук Д. Винницькою та їх дружинами.

Цим коротким спогадом про незабутню проф. Надію Яківну Ішук, я хочу поклонитись їй могилою від себе і вірою, що від усіх тих, що її знали, шанували і люблять.

Кость Церкевич
колишній учень

КОЛИ ПОДОРОЖУЄТЕ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- чи КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Боффало — Шевченкові

Під час академії у честь Тараса Шевченка в Боффало дуже вірно підкреслив молодий промовець Андрій Пришляк факт, що немає ніяких чинників, які могли б поділити українців у їхньому відношенні до Шевченка. Весь народ, без різниці політичних переконань, без різниці територіального походження, однаково ісповідує його ідеї. Це і є причиною, що всі українці — в Україні і поза нею — віддають поклін Шевченкові в березні з приводу роковин його народження і смерті, а також і в травні з приводу роковин перевезення тілних останків великого поета з Росії в Україну, в Канів.

Українська громада в Боффало вшанувала цього року свого національного пророка в неділю, 11-го березня Святочною Академією, в Українському Домі „Дніпро“.

Крім згаданої промови на програму Святочної Академії ще склався: чотири пісні до слів Тараса Шевченка (до цього числа включений також і „Заповіт“) у виконанні хору „Бурлаки“ під керівництвом Юрія Лаврівського і при музичному супроводі Ольги Лавній, та дві декламації. Декламаторами були Степан Курляк і Олег Борачок. Степан Курляк відкривав вірші, що якраз відповідали його вікові, а саме: „Мені тринадцятий минало...“, відкривавши із зрозумінням, виявляючи при тому добре знання української мови. Олег Борачок заїмпував учасникам Свята не тільки віршом про Тараса Шевченка, „До Основ'яненка“, але й своїм оригінальним козацьким одягом, який гармонізував із змістом декламації.

„Заповітом“ цим разом не відкрито, а закрито Святочну Академію.

Михайло Лоза

Союзники влаштували Великодній базар у Вотервільті

Свій 8-ий Великодній базар влаштував 99-ий Відділ США у Вотервільті, Н. Й., у церковній залі 8-го квітня із досі найбільшим моральним і матеріальним успіхом. Цілий два дні союзники пекли паски з прикрасами, колачі, сирижки й ін., які розійшлися в короткому часі так, що на майбутнє варто подіяти їхнє число! Також знаменитою українською кобасою п. Бачинського з Нью Йорку забракло дуже скоро! Новістю було „Буковинський стіл“ родини Літинських. П-і А. Літинська, родом з Буковини, напекла багато великих буковинських пасок з прикрасами, що скоро розійшлися, дістала замовлення на 100 пасок! П. В. Літинський з донькою Марією і сином Христофором приготували 140 писанок, що їх скоро розкупили. Велике зацікавлення викликав стіл, де писали писанки учні Діана Шевчук і Ганна Денчар з братом Богданом. Численні гості, головне не-українці, весь час „облагляли“ цей стіл, подивляючись на нашу писанкарську техніку. На столі були розложені мистецькі предмети з родинних збірок: П-і З. Білас, Білинських, Бучаків, Дурбаків, Комарів, Кошкарів, Кушнірів, п-і М. Матківської, Мокіїв і ін. Були картини, гуцульські різьби, кераміка, касетки, вишивані сорочки, коралі, заслони, завіски, скатерті, доріжки, серветки, писанки, на стінах килими. П-і Наталія Солодзь-Дзядів виставила 4 картини: „Гуцулка з паскою“, „Гуцул“, „Осіння праця“, „Червоні макі“. 15-річний Микхас Поповський виставив 7 красивих. На багатьох столах були розложені до продажу різні матеріали й вироби з фірми „Арка“, п. К. Шонк-Русича та „Дельто“ З. Іванича з Нью Йорку: взористі полотна, хустки, кераміка, різьби, ювелірні вироби, емалі, писанки, картки, платівки, дитячі й кукуварські книжки. Мгр Тетяна Дурбак, голова 99-го Відділу США, висвітлювала прозорі писанки з Українського

Музею США в Нью Йорку. Відбулася теж виграша експонатів, що її уфундували пп. О. Гнатішак, Ф. Кошикар і Р. Скалій. При окремому столі біля 100 осіб підписало привіт для українських політв'язнів у СРСР. Були там знімки дисидентів: В. Мороза, В. Чорновола, М. Сороки, І. Калініна, Стефа Шабатура, Ір. Стасів-Калинець, Ю. Шухевича й ін., як також летючки в обох мовах. За 7 годин відвідали базар біля 2,000 осіб, багато американців, м. ін.: Мерісн Крупска, наша приятелька, посадник Вотервільті, п-і Лі О'Брасн, багато професіоналістів. Прибули люди різних рас, японці, корейці й інші. Були гості з Галсону, Піттсфілда, Глен Фолс, Лейк Джордж і ін. Були наші молоді, мішані подружжя, що їх рідко видно на наших імпрезах. Деякі наші жінки так зацікавилися працею США, що виявили охоту вступити до США. Цей базар став подією для Обласної округи, Американська преса „Тайм Юніон“ і „Нікер бокер Ньюз“ в Облані, „Трой-Рекорд“ і „Скенектаді Газет“, що помістили гарні знімки та інформації перед базарем, і український Великодній радіо „ток-шоу“ на хвилі 1,300 прийняли багато до розкриття базару, що пригнітає масу публіки. Американські гості висловлювалися із признанням про українське мистецтво та про наші кулінарні вироби.

На майбутнє варто завестись пропан ятну книгу, щоб гості могли вписувати свої спостереження і враження. Усім союзникам 99-ий Відділ США ім. Л. Українки у Вотервільті належить щира подяка і признання за найкращу пропаганду для української справи між не-українцями та скіплення національної самобутності й гордості між українцями Обласної округи, бо це була одна з найкращих наших імпрез.

І. Д.

УСО „Тризуб“ у Філадельфії на новому етапі

Історія Українського Спортивного Осередку „Тризуб“ є багата бо, почавши від першого дня свого існування (1949 року) цей Осередок переходив різні етапи, де на початках були невдачі, але описали були успіхи. У перших ентузіастів спорту, які шойно вступили на вільну землю Вашингтона були й турботи, де взяти гравців, а відтак де відбувати тренінги, а до того ще треба мати і приміщення. Але при наполегливій і відданій праці ентузіастів усі перепони обойдено і „Тризуб“ почав здобувати популярність не лише серед української громади, але також і не-українців довідалися з преси, радіо і телебачення про успіхи „Триzubів“. Навпевно ще добре всі пам'ятають роки 1958-59, коли „Триzub“ здобув чашу Люїса, а відтак вперше в історії нашого поселення в Америці „Українці Нешенелс — Триzubів“ здобули 1960 року найцінніший футбольний трофей північної Америки — чашу Дювара.

Шість даліше було по стороні „Триzubів“, які здобули в наступних роках ще три рази чашу Дювара, здобувши її в 1966 році, четверте, таким чином „Триzub“ став єдиною дружиною в історії футболу, яка здобула цей чемпіонат більше як три рази. Тут не згадуємо про десятки інших трофеев. Про це говорять наші, якими є прикрашена зала „Триzub“.

Коли згадуємо про залу, то слід згадати, що ентузіастів спорту, одержавши дозвіл з Гаррісбургу 1950 року на встановлення Осередку, негайно почали шукати „даху над головою“. Дім для житку Товариства закуплено 1959 року в ціні 36,000 доларів, маючи в касі 1,800 доларів, а відтак 1960 року переведено ґрунтовний ремонт будинку і збудовано репрезентативну залу коштом понад 70,000 доларів. Сьогодні цей дім має вартість понад 150,000 доларів, а залі „Триzub“ є до диспозиції не лише самого Товариства, але всіх суспільно-громадських та політичних установ і організацій. Двері „Триzub" відкриті для всіх українців не лише філадельфійської метрополії, але і доколишніх місцевостей. Тут відбуваються бенкети, весілля, христини, забави, концерти й інші імпрези.

„Триzub“, крім футбольної ланки це має інші спортові секції, як шахи, відбіванку, теніс, плавання, гольф та інші. Управу „Триzub" докладає усіх зусиль для виховання кадрів спортової молоді, яка гідно зможе на спортових майданах репрезентувати українське ім'я, як це було в роках світлих перемог. Здобувачі блискучі перемоги, „Триzubів" занесли українське ім'я до найширших мас глядачів, добиваючись розголосу в американській пресі, радіо і телебаченні. Тому ті перемоги „Триzub" були гордістю всіх українців не лише Америки, але й дієпорі.

Степан Гавриш

Шевченківські Роковини у Ст. Петербурзі

У неділю, 11-го березня 1979 року українська громада в Ст. Петербурзі, Флориди відсвяткувала Шевченківські Роковини концертом, який відбувся у церковній залі. В імені Українсько-Американського Товариства, господаря цього свята, інж. Богдан Бемко, мистецький керівник громади, привітав всіх присутніх членів місцевої громади та прибувських туристів, які по берегах виповнили залу (кругло 200 осіб), та проводив програмю цього свята. Мисцевий хор „Україна“ під диригентурою інж. Б. Бемки відспівав „Заповіт“, а Христина Панчук відчитала текст в англійській перекладі.

Д-р Василь Гуцулак у промові ядроно змалював постать нашого генія Тараса Шевченка, як найкращого сина України, глибоко віруючу людину, національного пророка, геніального поета, визначного образотворчого мистця та нестрашного борця за правду і волю українського народу, закінчивши словами: „Україна буде вільною, Р. Ц.

З'їзд ОУВФ в Едмонтоні

У суботу і неділю, 5-го і 6-го травня ц. р., в Едмонтоні, у приміщеннях модерного Дому Української Молоді, відбувся успішний З'їзд ОУВФ Центральної і Західної Канади. Цілою з'їзду, який проходив під кличем 50-Річчя ОУН, було поглиблення і активізація праці ОУВФ у ще більше зміцненні праці в допоміжній боротьбі українського народу за визволення, та активність і розбудова нашого суспільно-громадського, політичного і церковного життя в Канаді. На нарадах променіла радість і піднесення з приводу звільнення одного з найвідатніших нескорених В. Мороза.

Господарями нарад були ОУВФ в Едмонтоні, які зробили все, щоб праця З'їзду і перебування гостей у їхньому місті, були під кожним оглядом якнайкращими.

Від Головних управ на З'їзді були присутні: мгр Т. Буйняк, д-р В. Гирак, ред. В. Ділюк і П. Микуняк — ГУЛВУ, п-і О. Заверуха, Т. Федорів, Я. Іванчук, Г. Шуст — ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик, А. Кобилецька, ред. П. Башук — КУ СУМ. Головну Управу Товариства кол. воєнів УПА заступав ред. В. Ділюк.

Наради З'їзду розпочалися в суботу 5-го травня ц. р. реєстрацією делегатів, а о 10-й ранку голова господар місцевого Відділу ЛВУ П. Дацків відкрив З'їзд привітавши учасників, висловивши переконання, що намічену ціль нашого З'їзду ми досягнемо, а на місцях нашої праці пристосуємо її у нашій дії. Секретар ГУЛВУ ред. В. Ділюк якого обрано пресдідником З'їзду, подав порядок нарад З'їзду з'ясовуючи його ціль і завдання. На цій першій спільній сесії, інформуючи про цілість праці ОУВФ, виступили: мгр Т. Буйняк-голова ГУЛВУ, п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик-голова КУ СУМ і ред. В. Ділюк-від Т-ва УГА. У виміні думок, дискусій, питань і відповідей доповнено цілість нашої праці, як ОУВФ у цілому, підкреслено наші успіхи і недоволки, та подано цілий ряд цікавих і конструктивних думок.

У пополуночних годинах у суботу, 5-го травня ц. р., ОУВФ відбували окремо свої організаційні наради, а ввечері відбулася вечірка зустрічі з відвідною програмою, присвяченою 50-річчю ОУН. Господарем вечірки, відкривши її змістовним словом, був д-р В. Гирак, а о. крилошанин В. Тарнавський, з благословенням Владика Ніла, розпочав її молитвою. Господар вечірки д-р В. Гирак представив головний стіл: Владика Ніла, митрофорного протоієрея УГПЦ о. О. Хомяка, о. крилошанин В. Тарнавський, мгра Т. Буйняка, п-і О. Заверуху, п. М. Шепетика, міністра провінційного уряду Альберти В. Дачука з дружиною, ред. В. Ділюка, інж. В. Кунду-голова Провінційного КУК Альберти, ред. П. Башука, п-і Я. Іванчука, П. Микуняка, студентку медицини А. Кобилецьку, п-і Л. Шуст, п-і Т. Федорів, Я. Федорова, С. Максимюка-Братство дивізійників, С. Босчка-Т-во. кол. воєнів УПА та інших.

Святкову доповідь про 50-річчя ОУН виголосив мгр Т. Буйняк, а привітання склали: п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик-голова КУ СУМ, ред. В. Ділюк-секретар ГУ Т-ва кол. воєнів УПА, інж. В. Кунда-від Провінційної Ради КУК Альберти, мініс-

тер В. Дачук. Привіт від Владика Бориса з УГПЦ передав митрофорний протоієрей О. Хомяк. В кінці будучий привіт складав Владика Ніла, побажавши далішніх успіхів і Божого благословення у праці ОУВФ. Святковий вечір закінчив молитвою митрофорний протоієрей О. Хомяк, а присутні відповіли українським національним гімн. У дальшому відбулася товариська забава, яка давала можливість зустрічей із давніми знайомими-друзями, та виміну думок на різні теми.

У неділю, 6-го травня ц. р. після Богослужень о год. 10-й ранку відбулася друга загальна сесія, на якій інформовано з проведення окремих організаційних нарад, дискусійно і винесено загальні постанови і побажання. Мгр Т. Буйняк, п-і О. Заверуха, М. Шепетик від імені ОУВФ, дякували господарям за гарну підготовку наради, гостинність і співпрацю. Голова відділу ЛВУ П. Дацків і Т. Федорів-голова відділу ОЖЛВУ, подякували членам ГУ-гостям та секретареві ГУЛВУ ред. В. Ділюкові, який знаменито виявився, як „рутинований“ пресдідник З'їзду, та доклав багато праці для його успіху.

Відповіданням „Не пора“ закінчено, цей успішний З'їзд, який щезав підтвердив, що особисті організаційні зв'язки нашого членства, це добрий спосіб активізації діяльності ОУВФ.

Під час спільного обіду, учасники прослухали із звукозапису інтерв'ю В. Мороза з пресою у Нью Йорку, записане зараз по його звільненню.

О год. 2:30 по полудні у великій аудиторії цього ж Дому Української Молоді відбулося торжественне відзначення 25-річчя ОЖЛВУ і посвячення організаційного прапора, що Його довершив Владика Димитрій в сослуженні о. о. крилошан В. Чопця і В. Тарнавського. Головному доповідь на цих відзначеннях виголосила п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, у мистецькій частині виступив хор „Верховина“ під керівництвом Ірки Тхорик. Голова відділу ОЖЛВУ п-і Т. Федорів привітом для учасників і змістовним словом відкрила відзначення. Вірш Л. Мурович „На посвячення прапора“ продекламувала п-і Л. Фіалка-Гук, а п-і Н. Таланчук подала коротку хроніку праці і діяльності Відділу на протязі 25 років, згадавши окремих голів. Суміська молодість анівала на сцені „Ніч під Івана Купала“ укладу п-і Т. Федорів, яку режисерував актор І. Чорновола, з участю: Ірка Тхорик, Роман Британ, Тарас Ногас, Маруся Шмигельська, Ірена Гіряк, Ксеня Дацків, Уляна Луців, Андрій і Ігор Подільські. Танцювальний гурток „Дунай“ під проводом І. Івашенка та М. Мухи вияв танці. Фортепіанний супровід виконали — відомі акомпаньйорка К. Дацків та Р. Британ. Сцену на З'їзд та на вечірку удекорував О. Татчич, а на відзначення 25-річчя ОЖЛВУ — п-і Н. Таланчук. Відчитано ще цілий ряд письмових привітів, а п-і Я. Іванчук із Вінніпегу склав усний привіт.

У днях цього З'їзду едмонтонці раділи друзями, які приїхали до них із різних міст Західної і Центральної Канади, щоб спільними, організаційно зміцненими силами розгорнути ще більше і краще нашу працю в користь українського народу.

Микун

Майстер пейзажу

(Враження з виставки картин Володимира Васічка)

Як усі вияви культури, так і образотворче мистецтво розвивається і прямує до шораз виразніше окреслених шлей у невіддільній залежності від розвоєних процесів — національного, суспільного, економічного й очевидно політичного.

У час, коли образотворчі мистці поза рідною землею продовжують вільно висловлюватися у своїх творах, окупант України вбачаючи у вільному розвитку мистецтва націоналістичний „ухил“, цим самим не допускає вільно розвиватися українському мистецтву, тож наші мистці у вільному світі, свідомі своєї місії, спираючи свою творчість на найцінніших елементах традиції народу й максималних осягах наших видатних майстрів кисті й долота, своїх попередників, час-до-часу експонують свої твори чи то на збірних, чи індивідуальних експозиціях. Згадуючи осяги славних мистців-попередників, ми не маємо на мислі якогось епігонства, а нормальний процес українського мистецтва на чужині.

У днях 31-го березня і 1-го квітня ц. р. порадувала нас, філадельфійців експозиція своїх картин Володимира Васічка, яка кілька років тому приїхала з Польщі, де здобула основну майстерську освіту.

Виставка її картин шоправда не була її індивідуальною виставою в повному значенні цього слова. Ця мисткиня виставила декілька десятків своїх картин з нагоди бойківських імпрес, які в згад. датах відбувалися в Філадельфії.

Пані Володимира Васічка, як багаторазовна мисткиня виставила олій (більшість марини), акварелі пейзажі, пейзажні етюди і квіти та коляж.

З олій на перший план виходять марини. Хоча димаміка, висловлена в картинах цього типу не є співзвучною з характером і успосібленням мисткині — у розбурханому морі відчувається безпощадну, нищівну силу. Мазок сміливий, одважний. Все такі її стихійні пейзажі-акварелі. Її пейзажі хоч і пригадують місця, що ви їх колись десь бачили, та це красивди не передані фотографічно, чи точно зафіксовані, а картини творчо осмислені і передані, як твори мистецтва. Не без того, що мисткиня, побуваючи в Бескидах влітає деякі бескидські кадри в композицію своїх картин, а яких є захована туга за втраченим. Серед картин з присмерттю ми звернули увагу на пейзаж, на тлі якого красується українська церква. І в пейзажних етюдах сліди композицій на розв'язку теми, на що не всі мистці звертають увагу.

Вдивляючись в картини не можете не зупинитися біля урбаністичної картини (мабуть околиця Ньюарку) — картина представляє обезлюднену, опустілу секцію великого міста, з неї відчутно суму безвихіді і не веселе сьогоднішнє. У деяких красивдах серед з-

лені і сонця трапляється сухе галуззя, а далі загоріли вам дорогу колючі хащі, за ними в'ються болюстні стежки. І насувається питання, як далі йти? Кольори теплі, соковиті чергуються з холодними, здержаними. У цих картинах пробиваються символічні нотки-натяки і глибини роздумів.

Живучи поблизу Нью Йорку, здавалось б, що мисткиня повинна бути /до впливом якихсь ультрамодерних течій: нічого подібного, вона не йде слідами моди, отак наслідує — її творчість глибоко індивідуальна, вона по своєму підходить до своїх творчих рішень із акцентом на оригінальність композиції і цікаве еднання кольорів. До речі вона має свою власну палітру.

У неї домінують сіроперлиста, зелена, сепія, вохра, брунатна, а жовта і кармін лиш де-не-де. Хтось скаже, що мисткиня може дещо заощадити в гамі, незалежно від цього, аміє на своїх картинах концентрувати увагу глядача. Тут слід пригадати, що Пікассо в часі свого славного т. зв. синього періоду (до речі під поглядом кольористичної розв'язки дуже складного) сказав: „властиво малюється невеликою кількістю кольорів, а це, що нам видається, що їх багато — секрет полягає на правильному розміщенні“.

Наприклад враження глибини у Васічку постає саме почерез уміле орудування кольорами. Це доказує про талант і добрий смак мисткині.

Вправді пані Володимира є оподаль різних течій і напрямів, а назвала б її імпресіоністом у цьому смислі, що її картини викликають роздуми й імпресії. Не дивлячись на її власну мистецьку мову, в грівстві і світлотінні, тут і там є деякі сліди великих майстрів Філадельфії.

Якщо у неї і є якісь шукання, то вони дуже обережні, продумані.

Поруч вже згаданих жанрів, мисткиня виставила декілька картин з квітами. Деякі з них нагадують вітражі, виконані в ярих кольорах.

Експоновані картини вказують на знамените оволодіння рисунком і засвоєння законів перспективи, а головним чином на багатство композиційних варіантів. Зображення природи відумилене, проникливе, сповнене поетичного відчуття.

Щодо технічної сторони — її заповнюють велика працьовитість і не менша майстерність.

І. Качмар

Мілена Рудницька
Невидимі
Стигмати

Книжка у твердій темно-бронзовій обгорті із золотими буквами. 562 сторінок із фотографічно документальною.

Ціна 15.00 доларів.

SVOBODA

30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303Мешканців стеїту Нью Джерсі до-
бав'яєт 5% стеїтового податку.

СОЮЗІВКА ПОЧАЛА...

(Закінчення зі стор. 1)

ленна публіка нагороджувала оплесками.

Під час програми концерансь А. Дидик представила присутніх на залі головного пресдідника УН-Союзу д-ра Івана Флиса з дружиною та почесного члена Головного Уряду Йосипа Лисогора з дружиною і привітала деяких секретарів та організаторів.

Після програми відбулась забава на терасі „Веселки“ до звуків оркестри Союзівки із вокалісткою О. Тромсою.

У суботу і неділю, 7-8-го липня, на кортах Союзівки відбувся перший із п'ятих заплянованих тенісних турнірів. Біля 50 змагу-

УКРАЇНЬСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

У Сороковий день після смерті
дорогої тети

СВ. П.

ОЛЬГИ ФЕДАК-КОНОВАЛЕЦЬ

буде відправлена в дні 15-го ЛИПНЯ 1979 р.
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві СВЯТОЇ РОДИНИ в Бабилон, Н. Й.

Усіх, що її знали, просимо в цей день згадати її
в думках і молитвах

ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ з Родиною

В ДРУГУ НЕВИМОВНО СУМНУ РІЧНИЦЮ
трагічної смерті нашого Найдорожчого

МУЖА, БАТЬКА І ШВАГРА

БЛ. П.

ДМИТРА ЛЕВЧУКА

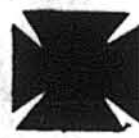
буде відправлена

ПАНАХИДА

в НЕДІЛЮ, 15 ЛИПНЯ 1979 р., по Службі Божій

(початок о год. 9-й) в церкві СВ. ПОКРОВИ

при 6627 12-й вул.

Про молитви за спокій душі Покійного просить
ІРИНА ПЕВЧУК з Родиною

У великому смутку повідомляємо, що з Волі Всевишнього, в п'ятницю 6-го липня 1979 р. відійшов від нас у Вічність, на 91-му році трудючого життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДО

БЛ. П.

СТЕПАН КОГУТ

Б. старшина УГА та довірливий управитель школи в Целеборі та Новому Яричеві
біля ЛьвоваПохорон відбувся в понеділок, 9-го липня зі собору сав. Володимира І
Ольги в Чикаго на цвинтар сав. Миколая в Чикаго, Ілл.

Залишені в глибокому смутку:

дружина — МАРІЯ
син — БОГУСЛАВ
дочка — ВОЛОДИМИРА ДЕМУС з мужем ПИПИПОМ
і сини — АНДРІЙ з дружиною КЕТІ,
КОСТИК з дружиною ПЕТ і донями ПЕСЕЮ і ЗЕНЕЮ
МАРКО, АНДРІЙ, МАРИЯ
дочка — ІВАННА ГАРАСОВСЬКА з мужем ОСТАПОМ
сестра — МАРИЯ з Родиною в Україні
близька і дальша Родина в ЗСА, Україні і Чехо-Словаччині

Просимо про молитви за його душу

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що дня 16 червня 1979 р. несподівано, відійшла у Вічність
наша Найдорожча і Незабуття
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ І СЕСТРА

БЛ. П.

ОЛЬГА МАЗИКЕВИЧ-
ГОРБАЧЕВСЬКА
з дому ПРИЙМАК

уроджена в Тернополі, бува учителька в Зах. Україні

Панахида відбулася дня 19 червня 1979 р. в похоронному заведенні
Montebello, Cal. Дня 20 червня 1979 після Служби Божої в кат. церкві Рож-
дства Пресв. Богородиці в Лос Анджелес, Кал. Покійну похоронено на
кат. цвинтарі Resurrection Cemetery San Gabriel, Cal.

Горем прибиті:

муж — ІВАН
син — БОГДАН з дружиною ГРЕЙС
внуки — ХРИСТИНА, І СОНЯ
сестри — МАРИЯ ТУЛАЙ з дочками ІРЕНОЮ і ЛЮБОЮ
ОЛЬГІНА ВЕСЕЛА з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
ФУНКА
ГАЛЯ
брат — МИХАЙЛО з дружиною в Європі
та дальша Родина в Америці і Канаді

З'їзд ОУВФ в Едмонтоні

У суботу і неділю, 5-го і 6-го травня ц. р., в Едмонтоні, у приміщеннях модерного Дому Української Молоді, відбувся успішний З'їзд ОУВФ Центральної і Західної Канади. Цілою з'їзду, який проходив під кличем 50-Річчя ОУН, було поглиблення і активізація праці ОУВФ у ще більше зміцненні праці в допоміжній боротьбі українського народу за визволення, та активність і розбудова нашого суспільно-громадського, політичного і церковного життя в Канаді. На нарадах променіла радість і піднесення з приводу звільнення одного з найвідатніших нескорених В. Мороза.

Господарями нарад були ОУВФ в Едмонтоні, які зробили все, щоб праця З'їзду і перебування гостей у їхньому місті, були під кожним оглядом якнайкращими.

Від Головних управ на З'їзді були присутні: мгр Т. Буйняк, д-р В. Гирак, ред. В. Ділюк і П. Микуняк — ГУЛВУ, п-і О. Заверуха, Т. Федорів, Я. Іванчук, Г. Шуст — ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик, А. Кобилецька, ред. П. Башук — КУ СУМ. Головну Управу Товариства кол. воєнів УПА заступав ред. В. Ділюк.

Наради З'їзду розпочалися в суботу 5-го травня ц. р. реєстрацією делегатів, а о 10-й ранку голова господар місцевого Відділу ЛВУ П. Дацків відкрив З'їзд привітавши учасників, висловивши переконання, що намічену ціль нашого З'їзду ми досягнемо, а на місцях нашої праці пристосуємо її у нашій дії. Секретар ГУЛВУ ред. В. Ділюк якого обрано пресдідником З'їзду, подав порядок нарад З'їзду з'ясовуючи його ціль і завдання. На цій першій спільній сесії, інформуючи про цілість праці ОУВФ, виступили: мгр Т. Буйняк-голова ГУЛВУ, п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик-голова КУ СУМ і ред. В. Ділюк-від Т-ва УГА. У виміні думок, дискусій, питань і відповідей доповнено цілість нашої праці, як ОУВФ у цілому, підкреслено наші успіхи і недоволки, та подано цілий ряд цікавих і конструктивних думок.

У пополуночних годинах у суботу, 5-го травня ц. р., ОУВФ відбували окремо свої організаційні наради, а ввечері відбулася вечірка зустрічі з відвідною програмою, присвяченою 50-річчю ОУН. Господарем вечірки, відкривши її змістовним словом, був д-р В. Гирак, а о. крилошанин В. Тарнавський, з благословенням Владика Ніла, розпочав її молитвою. Господар вечірки д-р В. Гирак представив головний стіл: Владика Ніла, митрофорного протоієрея УГПЦ о. О. Хомяка, о. крилошанин В. Тарнавський, мгра Т. Буйняка, п-і О. Заверуху, п. М. Шепетика, міністра провінційного уряду Альберти В. Дачука з дружиною, ред. В. Ділюка, інж. В. Кунду-голова Провінційного КУК Альберти, ред. П. Башука, п-і Я. Іванчука, П. Микуняка, студентку медицини А. Кобилецьку, п-і Л. Шуст, п-і Т. Федорів, Я. Федорова, С. Максимюка-Братство дивізійників, С. Босчка-Т-во. кол. воєнів УПА та інших.

Святкову доповідь про 50-річчя ОУН виголосив мгр Т. Буйняк, а привітання склали: п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, М. Шепетик-голова КУ СУМ, ред. В. Ділюк-секретар ГУ Т-ва кол. воєнів УПА, інж. В. Кунда-від Провінційної Ради КУК Альберти, мініс-

тер В. Дачук. Привіт від Владика Бориса з УГПЦ передав митрофорний протоієрей О. Хомяк. В кінці будучий привіт складав Владика Ніла, побажавши далішніх успіхів і Божого благословення у праці ОУВФ. Святковий вечір закінчив молитвою митрофорний протоієрей О. Хомяк, а присутні відповіли українським національним гімн. У дальшому відбулася товариська забава, яка давала можливість зустрічей із давніми знайомими-друзями, та виміну думок на різні теми.

У неділю, 6-го травня ц. р. після Богослужень о год. 10-й ранку відбулася друга загальна сесія, на якій інформовано з проведення окремих організаційних нарад, дискусійно і винесено загальні постанови і побажання. Мгр Т. Буйняк, п-і О. Заверуха, М. Шепетик від імені ОУВФ, дякували господарям за гарну підготовку наради, гостинність і співпрацю. Голова відділу ЛВУ П. Дацків і Т. Федорів-голова відділу ОЖЛВУ, подякували членам ГУ-гостям та секретареві ГУЛВУ ред. В. Ділюкові, який знаменито виявився, як „рутинований“ пресдідник З'їзду, та доклав багато праці для його успіху.

Відповіданням „Не пора“ закінчено, цей успішний З'їзд, який щезав підтвердив, що особисті організаційні зв'язки нашого членства, це добрий спосіб активізації діяльності ОУВФ.

Під час спільного обіду, учасники прослухали із звукозапису інтерв'ю В. Мороза з пресою у Нью Йорку, записане зараз по його звільненню.

О год. 2:30 по полудні у великій аудиторії цього ж Дому Української Молоді відбулося торжественне відзначення 25-річчя ОЖЛВУ і посвячення організаційного прапора, що Його довершив Владика Димитрій в сослуженні о. о. крилошан В. Чопця і В. Тарнавського. Головному доповідь на цих відзначеннях виголосила п-і О. Заверуха-голова ГУ ОЖЛВУ, у мистецькій частині виступив хор „Верховина“ під керівництвом Ірки Тхорик. Голова відділу ОЖЛВУ п-і Т. Федорів привітом для учасників і змістовним словом відкрила відзначення. Вірш Л. Мурович „На посвячення прапора“ продекламувала п-і Л. Фіалка-Гук, а п-і Н. Таланчук подала коротку хроніку праці і діяльності Відділу на протязі 25 років, згадавши окремих голів. Суміська молодість анівала на сцені „Ніч під Івана Купала“ укладу п-і Т. Федорів, яку режисерував актор І. Чорновола, з участю: Ірка Тхорик, Роман Британ, Тарас Ногас, Маруся Шмигельська, Ірена Гіряк, Ксеня Дацків, Уляна Луців, Андрій і Ігор Подільські. Танцювальний гурток „Дунай“ під проводом І. Івашенка та М. Мухи вияв танці. Фортепіанний супровід виконали — відомі акомпаньйорка К. Дацків та Р. Британ. Сцену на З'їзд та на вечірку удекорував О. Татчич, а на відзначення 25-річчя ОЖЛВУ — п-і Н. Таланчук. Відчитано ще цілий ряд письмових привітів, а п-і Я. Іванчук із Вінніпегу склав усний привіт.

У днях цього З'їзду едмонтонці раділи друзями, які приїхали до них із різних міст Західної і Центральної Канади, щоб спільними, організаційно зміцненими силами розгорнути ще більше і краще нашу працю в користь українського народу.

Микун

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

АДВОКАТСЬКА КАНЦЕЛЯРІЯ

FLIS & LOZYSKYJ, P.C.
98 2nd Ave.
New York, N. Y. 10003
(Tel. (212) 4L-2260)

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

адвокат ВОЛОДИМИР СТЕК
повповнив склад, як рівнорядний партнер

Повідомляємо, що наша Найдорожча Мама, Бабуля, Прабабуля, Сестра і Тета

БЛ. П.

МЕЛЯНІЯ з КЛОДЗІНСЬКИХ
Г А Ф Т А Р

вдова по дир. школи бл. п. Александрові
відійшла у Вічність по короткій, але важкій недужі, заосмотрена
Найсвятішими Тайнами, в п'ятницю, дня 29-го червня 1979 р.
на 82-му році свого трудючого життя, в Монтреалі
Похорони — у віаторок 3-го липня 1979 р. з похоронного заведення Делер
о год. 9:30 ранку до церкви сав. Миколая, а з церкви на католицький цвинтар в Мон-
треалі

В глибокому смутку:

АННА СЛИВИНСЬКА з чоловіком ЛЮБОМИРОМ — дочка
ЕВСТАХІЯ АНДРУХІВ з чоловіком МИКОЛОЮ — дочка
АНДРІЙ АНДРУХІВ з дружиною ЮЛІЄЮ — внук
ЗЕНОН СЛИВИНСЬКИЙ з дружиною ПОПІ і дочкою АМЕНДА
— внук і правнучка
ПЕЛЯ АНДРУХІВ-РОБІНСОН з мужем БРАЕНОМ — внучка
ОКСАНА АНДРУХІВ — внучка
ІВАН КЛОДЗІНСЬКИЙ — брат
ЕВСТАХІЯ СНИЛИК — сестра
ЗЕНОН СНИЛИК з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і дочкою
ХРИСТИНОЮ — сестринок
ІРЕНА КЛОДЗІНСЬКА-ЕРВІН зі сином ІВАНОМ — братаниця
близька й дальша Родина в Україні, Канаді і ЗСА.

ПОЯВИВСЯ...

За словами автора Ю. Т. Литвина, в писанні твору він користувався методикою „соціалістичної“ та офіційними джерелами з питань держави. Праця не відрізнялася від не призначеної для публікації чи розповсюдження. Разом з рукописом була вилучена вся офіційна література, брошури з питань держави та різні його записи і нотатки, в тому числі і виписи з публікацій І. Сталіна про державу. 2). Проект-чернетка листа до пана Розалін Картер від імені дружини, матері за-пропорення членів Української громадської групи Гельсінкі з проханням допомогти їй звільненню (лист на двох аркушах). 3). Також проект листа-привітання з приводу створення Групи Гельсінкі в Сполучених Штатах Америки; Українська група розглядає це явище, як явище світового значення, яке ознаменувало міжнародний характер правозахисного руху, що має позитивно відбитися на безправному, безстатусному становищі Гельсінкських груп в СРСР, в тому дискримінованій найбільш постраждалої Української (два аркуші). 4). Вірші ліричного змісту Ю. Литвина, написані 1978-1979 року. Юрій Литвин є автором збірки віршів „Трагическая галерея“. Чимало віршів назва-

но збірці табірної тематики, і досить були поширені і відомі в політичних таборах СРСР. (Збірку цих віршів вилучено в Ю. Литвина в 1974 році органами КДБ, а другий раз 6 березня 1979 року в О. Мешко; трапилося це так: під час турси, ввечері, збірку принесли додому О. Мешко. Збірка віршів Ю. Литвина (неофіційними критиками, в тому числі і Іваном Дзюбою) має високу оцінку; поета вважають талановитим і своєрідним, оригінальним. Збірка не пощастило побачити світ і зустрітись з вільним колом читачів. Вже два примірники зберігаються в КДБ).

Юрій Литвин поет і публіцист. Народився в селі Баракхт Васильківського району на Київщині в 1934 році. Мати його Надія Антонівна Парубченко, на пенсії, учителька. Розлучений, має сина Ростислава 12 років. Двічі суджений. Перший раз судили за статтю 58 КК РСФСР (1955-1968 рр.) Вільно 10 років в Мордовії. Другий раз — за ст. 187 КК УРСР (1974-1977) — 3 роки. Освіта нескінченна вища, вчився самотужки. Звільнився в листопаді 1978 року. Оберігаючи його від тривалих арештів, його приналежність не оголошувалась в документах Групи“.

ПОНАД 8,000 ОСІБ...

(Закінчення зі стор. 1)

ніків центральних організацій і, немов маків швіт, вишвики, вінки на головах у дівчат і червоні маків на вінцях для відзначення тих, які життя своє віддали за Україну.

Програмою маніфестаційної частини проводив мгр Іван Винник. Він, як і ті, що промовляли перед ним, вітав родину Мороза і попросив його першого до слова.

„Цей звіт для мене, — заявив після оваційних оплесків Валентин Мороз, — це ще один доказ, що українці на поселеннях у країнах вільного світу зуміли створити свій український світ і то на клантиту української землі“. Він заявив, що двоємісячні зусилля вирвати з комуністичного пекла його родину закінчилися успіхом і його рідні разом з ним. Хоча, щоб молоді ширі прийняли його сина у свої ряди, щоб він разом з тією молоддю працював для добра України. Називав себе живою людиною з України, яка житиме і працюватиме разом з великою українською громадою. Не належить до жадної партії і жадна політична партія його не „вкра-ла“. „Навпаки, я хочу об'єднувати українські громади“, — підкреслював Мороз під бурхливі оплески публіки, яка з великою увагою слухала його промову. Він піддав гострій критиці деякі заваги, сказав на засіданні Екзекутиви УККА про „завеликі витрати“, пов'язані з поїздкою Мороза до Вашингтону; згадав про відвідення в Палаці Івана Павла II, яку він вважає великим успіхом українців, бо це є доказом, що українська справа виходить на ширші рейки; критикував поведінку „деяких дисидентів з роздвоєною душею“ і з патосом вигукнув: „хай громада скаже на що вона хоче давати гроші, на українську справу чи на Червону армію“; критикував книжку Леоніда Плюща, діяльність братських Союзів і „деякої преси“; заявив, що Плющ відмовився піти разом з ним на могилу Симона Петлюри; нарікав, що йому не доручили запрошення Джорджа Міні, який бажав з ним зустрітись; передав громадів привіт від Патріарха Йосифа і сказав, що він дійсно є найбільшою статтю в Українській Церкві; критикував тих, які не підтримують справи Патріархату; заклинав молоді не тільки маніфестувати, але братися до конкретної праці, щоб поправити ситуацію; критикував усі установи, які намагалися творити фонди ім. В. Мороза.

Говорив він також про важливий вклад ОУН в боротьбу українського народу, про Архистратига Михайла з мечем, про велич Степана Бандери та затюрнував багато інших справ. Але всі ці позитивні слова

часто губилися в потоці критики, сказаної промовцем на адресу „естаблішменту“. На закінчення В. Мороз, вітаючи свою родину, передав пані Раїсі Ікону Богоматері, а синаві символічний меч князя Святослава, символ боротьби.

(Повний текст промови, яку записав на магнітофонну стрічку, опісля перепишання, буде поміщений у чергових числах „Свободи“).

Відтак, д-р М. Климишин відчитав довші привітання від Голови Проводу ОУН і АБН Ярослава Стецька, а короткі привітання особисто склали Звизгові Владислав Василь, Володимир Окіпнік, представник ЛВУ з Канади, д-р Михайло Снігурович, представник Екзекутиви УККА, який, здається, одиницею публічно пробував боронити позиції так званого „естаблішменту“, а в першу чергу пристиг УККА перед критикою В. Мороза, нововибраного голови УНРАді ред. Володимир Білий та інші.

Головний Уряд УНС на шй зустрічі репрезентував його головний представник д-р Іван Фліс.

Потім відбулась мистецька частина звангу у якій виступили хор „Прометей“ з Філадельфії під диригенту-роу проф. Михайла Дябелі, а вже задувала духовна оркестра „Батури“ під керівництвом мгра Василя Кардаша.

Цього дня о год. 3:30 по полудні відбувся бенкет в честь родини Морозів у переповненій шестері залі Світлиці, на якому з короткими промовами виступили: голова ГУ ОЖ ОЧСУ мгр Уляна Целевич, яка найменувала почесним членством і грамотою п-і Раїсу Мороз, п-і Дарія Степаняк, читаючи вірш Лесі Хрещатицької і п-і Раїса Мороз, яка закликала до згуртованості праці, відмічувала важливість радіопередачі із-за кордону, які дуже пильно слухає населення СРСР, просила вести далі акції в обороні українських політичних в'язнів, зокрема Ю. Шухевича, Л. Лук'яненка, О. Тихого, І. Сеніка та інших. Бенкет закінчився відспіванням українського національного гімну.

Організатори у розмові з представниками преси ствердили, що ця перша велика імпреза ОУВФ в 1979 р. була назагал вдалою і що такі імпрези треба влаштовувати частіше, бо вони радше здружують між собою українських людей, посилюють стремління до більш інтенсивної громадської праці, яка останніми часами починає занепадати. Управі цієї великої Оселі СУМА під зарядом Володимира Костика і Івана Вічара, треба висловити признание, що вони зуміли „накормити і напоїти“ ці тисячі члени маси народу, що виступили оцей клаптик української землі.

АВТОМОБІЛІ НАЙБЛИЖЧОГО ЗАВТРА

(Закінчення зі стор. 2)

зміни оливи впродовж 100,000 дорівнюється 30x15-450 доларів.

Нова синтетична олива, що появилась недавно на ринку, може заощадити власникові автомобіля 400 доларів на змінах оливи та стільки ж на кращій видайності рушій та меншій зужитті пального. Нова синтетична олива, що називається ЕОН-Е-11 вдєсятеро дорожча за звичайну оливу і в дійсності не є оливою.

ЕОН-І винайшов Джон Вільямс, президент Пейсер Петролсум в Гостоні, Техас, світовий столиці нафти. Основною прикметою синтетичної оливи становить те, що вона не розкладається при високих температурах та не спалюється у циліндрі так, як стандартна олива і через те не вимагає практично періодичних змін оливи чи її поповнюваня. А крім цього синтетична олива зменшує значно зужиття рушій (в порівнянні із стандартною оливою), зменшує потребу частих нагрівань (тюапс), зменшує занецищення довідки випускних газів, а найважливіше за все збільшує економію пального зокнайменше на 10 відсотків, що заощаджує власникові автомобіля, принаймні 500 доларів

впродовж проїханих 100,000 миль.

Синтетична олива задержує свою зв'язкість (липкість) при високих і низьких температурах (між -65° та 800° вгору)Зміна липкості стандартної оливи при тих температурах зумовляє більше зужиття рушій та гіршу економію пального.

Кошт синтетичної оливи дорівнюється 5 доларів за кварту, цебто 35-50 доларів за одну зміну оливи в рушії.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ 22 ЛИПНЯ 1979 Р.

Рочестер, Н. Й. Пірнічні збори Бр. св. Йосафата Відд. 217 в залі церкви св. Йосафата о год. 2-ій по пол. з таким порядком. Відкриття, читання протоколу, звіти фін. і хворих, пірнічна контрола відтак дискусія над звітами і збирання вкладок.

Рек. секр. Д. Пристай

Понад 350 учасників змагалися у Восьмих Українських Спортивних Ігрищах

Гішці 4x100 м.

1. СУМ Нью Йорк — 55.2
2. СУМ-Сиракузи — 1:03.5
Диск

1. А. Кебало (СУМ-Гартфорд) 108"9, 2. А. Раковський (УСК-Н. Й.) 79"6 1/2, 3. І. Лещук — 78"4 Вп'ятизмагу, яким проводив О. Мартинович — 1. Лещук здобув — 1779 точок, П. Набока — 1004.

Стусан кулею

1. А. Кебало — 43"06, А. Рававі (СУМ-Сиракузи) 43"04, 3. П. Набока — 40"06.

Юначки 11-14 60 м.

1. О. Цюлко (Плест, Олбани) 8.6, 2. Д. Лещук (СУМ-Н. Й.) 9.2, 3. І. Микитин (СУМ-Н. Й.) 9.3.

Скок у довжину

1. Д. Лещук — 12"23/4, 2. О. Цюлко — 11"10, 3. І. Наугольник (СУМ-Амстердам) 11"9

Скок у височину

1. О. Цюлко — 4"2, 2. Х. Павлів (СУМ-Йонкерс) 4"0, 3. А. Підвердецька (Плест-Олбани) 3"6.

Гішці 4960 м

1. СУМ-Нью Йорк — 1:04.9
2. Плест-Олбани — 1:06.1, 3. СУМ-Амстердам — 1:13.8

Стусан кулею

1. Д. Лещук — 24"11 1/2, 2. І. Микитин — 24"7, 3. Г. Демчак (СУМ-Вотервал) — 23"6

Юначки 15-19 років 100 м.

1. Г. Дибик (СУМ-Гартфорд) 13.4, 2. В. Чума (Плест, Н. Й.) 13.8, 3. М. Луцак (СУМ-Сиракузи) 14.4

Скок у довжину

1. Д. Зилес (СУМ-Гартф.) 12"4, 2. Н. Федун (Плест-Пассейк) 12"1, 3. В. Чума (Плест - Н. Й.) 11"9

Скок у височину

1. В. Чума — 4"0, 2. Дз. Кобаса (СУМ-Н. Й.) 3"10, 3. М. Луцак — 3.10

Гішці 4x100 м.

1. СУМ-Нью Йорк — 1:09.6

Стусан кулею

1. Д. Зилес — 27"9, 2. Х. Калюк — 25"10, 3. Н. Федун — 25"8.

Відбиванковий турнір

У відбиванковому турнірі взяло участь усіх разом — 18 дружин, у цьому числі: в групі чоловіків — 7, жіночий — 2, юнаків — 4 і юначок — 5. Цьогорічний турнір був першеским УС-ЦАК-Схід і тільки жіночий і дві дружини юначок, які зайняли вищі місця розіграли окремі змагання за Трофеї Ігрищ. У групі чоловіків до півфіналів дійшли: Плест „Чорноморці“ — УСВТ „Ч. Січ“ і УСО „Трибу“ Філадельфія — СУМ-Н.Й.

Кінцевий показник таблиці турніру

1. Плест „Чорноморці“, 2. УСО „Трибу“ Філадельфія, 3. СУМ-Н.Й., 4. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк

Крім цих в турнірі виступали: ОДУМ - Трентон, СУМ-Ірайтон, і Плест „Хрестоносці“. В складі першунів виступали: О. Федаш, В. Темницький, З. Стахів, Ю. Бук, Ю. Гайдучок, Б. Сірий, А. Козак, Ковалик

У жіночій групі в обидвох конкурентках домінувала дружина УСВТ „Ч. Січ“, яка здобула обидва Трофеї.

Першества УСЦАК-Схід

1. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк
2. Плест, Нью Йорк

Першества Ігрищ

1. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк
2. Плест, Пассейк

1. І. Лещук (СУМ-Н. Й.) 1:00.5, 2. П. Набока — 105.5, 3. А. Кобаса (СУМ-Н. Й.) 1:06.8

1. І. Лещук — 2:29.5, 2. Й. Гучко — 2:32.6, 3. П. Набока — 2:53.4

1. І. Лещук — 16"6, 2. А. Кобаса — 14"1/2

1. І. Лещук — 4"02, П. Набока — 3"10, Й. Гучко — 3"08

1. І. Лещук — 5:11.2, Й. Гучко — 5:12.7, С. Тимків — 5:51.8

3. СУМ-Нью Йорк
4. Плест-Нью Йорк
В групі юначок перші три місця і нагородили здобули:
1. Плест, Пассейк
2. СУМ-Нью Йорк
3. СУМ-Сиракузи
Крім цих в турнірі виступали: СУМ-Гартфорд і СУМ-Парма, Огайо.

Показник таблиці групи юнаків

1. СУМ-Нью Йорк
2. СУМ-Гартфорд
3. СУМ „А“ Сиракузи
4. СУМ „Б“ Сиракузи

Склади першунів окремих груп: жіночий УСВТ „Ч. Січ“; Марта Боар, Християна Басяк, Оксана Шеремета, Надя Данчук, Володзя Палидович, Соня Моравська, Оксана Генсьор, Дарія Твардовська — Провідниця.

Юначок: Плест, Пассейк: Н. Моравська, Н. Федун, Л. Моравська, А. Ганас, Р. Гнатейко, З. Наконечна.

Юнаків: СУМ-Нью Йорк: І. Лещук, І. Барна, П. Шмільгель, М. Приймак, Ю. Стецько, О. Фурда, Л. Лавро, Ю. Микитин. Найкращим юнаком турніру вийшов — А. Кебало (СУМ - Гартфорд).

У жіночій групі Марта Боар (Ч. Січ), в групі юначок Наталка Моравська (Плест, Пассейк).

Турнір копаного м'яча

У турнірі взяло участь усіх 8 дружин, в цьому числі: в групі доросту — 2, в групі учнів — 2 і в групі юнаків — 4. В обидвох молодших групах дружини відбули між собою по два змагання, а в юнацькій групі гри пройшли круговою системою. Вперше в історії Ігрищ в турнірі взяло участь три дружини з Парми-Клівленду, які здобули собі симпатії і замітні успіхи.

Показники таблиці гор Ігрищ: група доросту

1. СУМ-Парма, Огайо точок 3:1
2. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк точок 1:3

Група учнів

1. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк точок 3:1
2. СУМ-Парма, Огайо точок 1:3

Група юнаків

1. УАСТ „Львів“ Клівленд точок 6:0
2. УСО „Трибу“ Філадельфія точок 4:2
3. УСК, Нью Йорк точок 2:4
4. СК „СУМ-А“ „Крилаті“ Йонкерс точок 0:6

Найкращими змаганнями турніру вийшли: в групі доросту — Михась Попадюк (СУМ-Парма), в групі учнів — Олесь Калинович (Ч. Січ), в групі юнаків — Андрій Клек (УАСТ „Львів“).

У неділю по закінченні відбиванкових фіналів і гор копаного м'яча відбулася святкова церемонія і офіційне закриття Ігрищ, яким проводили голова Мирон Стебельський, провідник Ігрищ С. Палидовича провідники ланок: О. Колодій, А. Лапичак і Р. Глушко.

У кінцевих виступах при закритті Ігрищ і пізніше на спільному прийнятті, Проводові Ігрищ і учасникам гратулювали за вміле проведення змагань: І. Сохан від Крайової Платової Старшини, Я. Шмільгель від Головної Управи СУМ-А, д-р Футей від учасників з Парми-Клівленду і господар оселі СУМ-А В. Костик.

Трофеї і медалі для переможців фінансували такі Центральні Українські Організації: УККА, УНС, УСБ і Українська Кредитівка з Пассейку, Нью Джерзі.

О. Твардовський

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб забезпечити їм кращу майбутність, в нашій громаді у вільному світі нового світомого члена!

ДО ВИНАЙМУ

FURNISHED ROOM for rent 9 Nunda Ave. Jersey City, N. J. 07304 near Communipaw and Mallory Ave. Gentlemen preferred.

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

3. СУМ-Нью Йорк
4. Плест-Нью Йорк
В групі юначок перші три місця і нагородили здобули:
1. Плест, Пассейк
2. СУМ-Нью Йорк
3. СУМ-Сиракузи
Крім цих в турнірі виступали: СУМ-Гартфорд і СУМ-Парма, Огайо.

Показник таблиці групи юнаків

1. СУМ-Нью Йорк
2. СУМ-Гартфорд
3. СУМ „А“ Сиракузи
4. СУМ „Б“ Сиракузи

Склади першунів окремих груп: жіночий УСВТ „Ч. Січ“; Марта Боар, Християна Басяк, Оксана Шеремета, Надя Данчук, Володзя Палидович, Соня Моравська, Оксана Генсьор, Дарія Твардовська — Провідниця.

Юначок: Плест, Пассейк: Н. Моравська, Н. Федун, Л. Моравська, А. Ганас, Р. Гнатейко, З. Наконечна.

Юнаків: СУМ-Нью Йорк: І. Лещук, І. Барна, П. Шмільгель, М. Приймак, Ю. Стецько, О. Фурда, Л. Лавро, Ю. Микитин. Найкращим юнаком турніру вийшов — А. Кебало (СУМ - Гартфорд).

У жіночій групі Марта Боар (Ч. Січ), в групі юначок Наталка Моравська (Плест, Пассейк).

Турнір копаного м'яча

У турнірі взяло участь усіх 8 дружин, в цьому числі: в групі доросту — 2, в групі учнів — 2 і в групі юнаків — 4. В обидвох молодших групах дружини відбули між собою по два змагання, а в юнацькій групі гри пройшли круговою системою. Вперше в історії Ігрищ в турнірі взяло участь три дружини з Парми-Клівленду, які здобули собі симпатії і замітні успіхи.

Показники таблиці гор Ігрищ: група доросту

1. СУМ-Парма, Огайо точок 3:1
2. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк точок 1:3

Група учнів

1. УСВТ „Ч. Січ“ Ньюарк точок 3:1
2. СУМ-Парма, Огайо точок 1:3

Група юнаків

1. УАСТ „Львів“ Клівленд точок 6:0
2. УСО „Трибу“ Філадельфія точок 4:2
3. УСК, Нью Йорк точок 2:4
4. СК „СУМ-А“ „Крилаті“ Йонкерс точок 0:6

Найкращими змаганнями турніру вийшли: в групі доросту — Михась Попадюк (СУМ-Парма), в групі учнів — Олесь Калинович (Ч. Січ), в групі юнаків — Андрій Клек (УАСТ „Львів“).

У неділю по закінченні відбиванкових фіналів і гор копаного м'яча відбулася святкова церемонія і офіційне закриття Ігрищ, яким проводили голова Мирон Стебельський, провідник Ігрищ С. Палидовича провідники ланок: О. Колодій, А. Лапичак і Р. Глушко.

У кінцевих виступах при закритті Ігрищ і пізніше на спільному прийнятті, Проводові Ігрищ і учасникам гратулювали за вміле проведення змагань: І. Сохан від Крайової Платової Старшини, Я. Шмільгель від Головної Управи СУМ-А, д-р Футей від учасників з Парми-Клівленду і господар оселі СУМ-А В. Костик.

Трофеї і медалі для переможців фінансували такі Центральні Українські Організації: УККА, УНС, УСБ і Українська Кредитівка з Пассейку, Нью Джерзі.

О. Твардовський

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб забезпечити їм кращу майбутність, в нашій громаді у вільному світі нового світомого члена!

ДО ВИНАЙМУ

FURNISHED ROOM for rent 9 Nunda Ave. Jersey City, N. J. 07304 near Communipaw and Mallory Ave. Gentlemen preferred.

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. NEWARK, N.J. ESsex 5-5555

801 Springfield